

Raadsvoorstel

Agendapunt: 11

Onderwerp

Vaststelling Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2013 en Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013-2

Datum voorstel	Datum raadsvergadering	Bijlagen	Ter inzage
24 september 2013	29 oktober 2013		Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2011 Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013

Aan de gemeenteraad,

0. Samenvatting

De Wet inburgering is per 1 januari 2013 gewijzigd. De rol van de gemeente verandert hierbij. Dit heeft gevolgen voor het vastgestelde gemeentelijk beleid in de Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2011. Daarnaast werken de wijzigingen door in het beleid op het gebied van handhaving Wet werk en bijstand (WWB) c.a. zoals opgenomen in de Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013. Deze wijzigingen maken een aanpassing van beide verordeningen noodzakelijk.

In de verzamelerordening voeren we daarnaast enkele kleine wijzigingen door. Het betreft de correctie van een aantal 'weeffouten' en een andere redactie van moeilijk geformuleerde bepalingen.

1. Wat is de aanleiding / wat is het probleem?

Met ingang van 1 januari 2013 is de Wet inburgering (hierna: WI) gewijzigd. Door deze wijziging verandert de rol van de gemeenten op het gebied van inburgering. Dit heeft ook consequenties voor het vastgestelde gemeentelijk beleid in de Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2011 (hierna: verordening WI). Daarnaast werken de wijzigingen in de WI door op het beleid van handhaving in de WWB en aanverwante wetgeving. Dit maakt een wijziging van de Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013 (hierna: verzamelerordening) noodzakelijk.

2. Wat willen we bereiken?

Verordening Wet inburgering

Met ingang van 1 januari 2013 is de WI gewijzigd. De voor de gemeenten belangrijkste wijzigingen zijn:

- de verantwoordelijkheid voor inburgering ligt voortaan bij de inburgeringsplichtige. Dit betekent dat het tot de eigen verantwoordelijkheid van de inburgeringsplichtige behoort om te bepalen hoe hij aan zijn inburgeringsplicht voldoet en dat hij daarvoor zelf de kosten draagt;
- de doelgroep is beperkt tot vreemdelingen die op of na de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel rechtmatig verblijf verkrijgen voor verblijf in Nederland en (direct of in een later stadium) een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd krijgen voor een niet-tijdelijk doel (asiel of gezinsvorming/hereniging) of als geestelijke bedienaar;

Ambtelijke bijstand: N.A. Hendriks

- de mogelijkheid voor gemeenten om vrijwillige inburgeraars (EU-onderdanen en genaturaliseerde Nederlanders) op grond van de WI een inburgeringsvoorziening aan te bieden vervalt. Vrijwillige inburgeraars kunnen via het reguliere onderwijs de noodzakelijke (taal)vaardigheid en kennis verwerven om volledig deel te kunnen nemen aan de samenleving.
- het verschuiven van de gemeentelijke bevoegdheden naar de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK).

Op grond van een overgangsregeling blijven gemeenten met name de eerste jaren na inwerkingtreding van de wetswijziging een aantal taken uitoefenen. De overgangsregeling voorziet erin:

- dat gemeenten diegenen die al een aanbod hebben gehad en zich momenteel voorbereiden op het inburgeringsexamen in staat stellen dit voort te zetten en het examen af te leggen;
- dat gemeenten handhaven dat inburgeraars die vóór 1 januari 2013 inburgeringsplichtig zijn geworden aan hun inburgeringsplicht voldoen;
- dat gemeenten een aanbod doen aan asielgerechtigden en geestelijke bedienaren die voor 1 januari 2013 inburgeringsplichtig zijn geworden maar nog geen aanbod hebben gehad voor die datum.

Vanwege de wijzigingen in de WI is het noodzakelijk de Verordening Wet WI aan te passen. De aanpassingen zijn verwerkt in de verordening WI die we samen met dit voorstel aan uw raad voorleggen. Een overzicht van de wijzigingen in de verordening WI ten opzichte van de eerdere verordening WI ligt ter inzage.

Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013

De wijzigingen in de WI werken door in het beleid ten aanzien van handhaving in de WWB en aanverwante wetgeving. De WI kende een mogelijkheid om bij trajecten van bijstandsgerechtigden op basis van de WWB en aanverwante wetgeving de uitkering af te stemmen als de inburgeringsplichtige onvoldoende meewerkte aan de inburgeringsplicht. Deze mogelijkheid vervalt vanuit de WI. Wel kan op basis van de WWB en aanverwante wetgeving een inburgeringstraject een onderdeel zijn van een re-integratietraject. Immers, het onvoldoende beheersen van de Nederlandse taal is een belemmering voor arbeid en participatie. Gezien het vervallen van de aparte mogelijkheid tot sanctioneren moet het artikel in de verzamelerordening dat hier op slaat (artikel 16) vervallen. Om uitvoeringstechnische redenen zien we af van vernumming van de overige artikelen. We volstaan met het laten vervallen van artikel 16.

Na de vaststelling van de verzamelerordening is in de praktijk vastgesteld dat er 'weeffouten' inzitten. (Zo wordt bijvoorbeeld het begrip "wet" ergens genoemd, terwijl dat begrip nergens was omschreven.)

Daarnaast passen we een tweetal moeilijk geformuleerde bepalingen aan. Een overzicht van de wijzigingen in de verzamelerordening ligt ter inzage.

De belangrijkste wijzigingen in de verzamelerordening zijn:

- een aangepaste definitie van het begrip 'benadelingsbedrag' (artikel 1, eerste lid, onderdeel p). Er komen twee omschrijvingen van het begrip 'benadelingsbedrag': één voor toepassing van artikel 17: afstemming wegens tekortschietend besef van verantwoordelijkheid en één voor toepassing van hoofdstuk 4: bestuurlijke boete en schending van de inlichtingenplicht.
- een aanpassing van artikel 17: hierbij zijn twee leden toegevoegd. Lid 6 heeft betrekking op afstemming van bijzondere bijstand, waarbij de klant verwijtbaar geen beroep doet of heeft gedaan op een voorliggende

voorziening. Lid 7 heeft betrekking op het door eigen toedoen niet behouden van arbeid in dienstbetrekking. De mogelijkheid om, in geval van onbillijkheden, in plaats van afstemming de bijstand in een andere vorm toe te kennen, blijft bestaan;

- een andere redactie van artikel 35: het derde lid is anders geredigeerd. Reden hiervoor is de ingewikkelde formulering van artikel 35, derde lid. De strekking van artikel 35 is hetzelfde gebleven.

3. Wat gaan we daarvoor doen?

Er is een nieuwe Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2013 en een nieuwe Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013-II opgesteld. Beide verordeningen bieden we ter vaststelling aan uw raad aan. Daarnaast stellen wij uw raad voor de Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2011 en de Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013 in te trekken.

4. Wat mag het kosten?

Er zijn geen kosten verbonden aan dit voorstel.

5. Communicatie en participatie / inspraak

Het Platform Minima en de stuurgroep opvang vluchtelingen zijn bekend met de wijzigingen in de WI en de daarmee samenhangende (technische) wijzigingen in de beide verordeningen.

6. Vervolgtraject besluitvorming

We zullen de Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2013 en de Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013-II nadat ze zijn vastgesteld bekendmaken. De dag na bekendmaking treden zij in werking.

7. Fatale beslisdatum

Niet van toepassing.

8. Voorstel

- a. De Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2013 vast te stellen;
- b. De Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013-II vast te stellen;
- c. De Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2011 in te trekken;
- d. De Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013 in te trekken.

burgemeester en wethouders van Goirle

mevrouw M.G. Rijdsdorp, burgemeester
de heer J.M. Tromp, secretaris

De raad van de gemeente Goirle;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 10-09-2013;

gelezen het advies van de commissie Welzijn d.d. 08-10-2013;

gelet op de Gemeentewet;

gelet op de artikelen 18, 19, lid 5 en 6, 23, lid 3, 24 sub e en f en 35 van de Wet inburgering, zoals deze luidde op 31 december 2012;

gelet op de wet van 13 september 2012 tot wijziging van de Wet inburgering.

b e s l u i t :

vast te stellen de Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2013

Hoofdstuk 1: Begripsomschrijvingen en informatieverstrekking

Artikel 1: Begripsomschrijvingen

1. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. Het college: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Goirle.
 - b. De wetswijziging: de wet van 13 september 2012 tot wijziging van de Wet inburgering en enkele andere wetten in verband met de versterking van de eigen verantwoordelijkheid van de inburgeringsplichtige.
 - c. Inburgeringsplichtige: de persoon bedoeld in artikel X, 2^e tot en met 5^e lid van de wetswijziging
 - d. Klantmanager: de gemeentelijke regisseur van de aan de inburgeringsvoorziening met bevoegdheden op het gebied van onder meer bewaking, handhaving, coaching en begeleiding.
 - e. Voorziening: een inburgeringsvoorziening of een taalkennisvoorziening.
2. De begripsomschrijvingen in de wet, de wetswijziging en de daarop berustende regelingen zijn van toepassing op de begrippen die in deze verordening worden gebruikt.

Artikel 2: De informatieverstrekking aan inburgeringsplichtigen

1. Het college maakt bij de informatieverstrekking aan inburgeringsplichtigen in ieder geval gebruik van de volgende middelen:
 - a. Het spreekuur inburgering: de inburgeringstelefoon en inburgeringsmail;
 - b. Informatieverstrekking aan de inburgeringsplichtigen aan wie een inburgeringsvoorziening wordt aangeboden tijdens de oproep zoals bedoeld in artikel 25 van de wet;
 - c. De gemeentelijke website;
 - d. Het nieuwkomersloket en overige relevante gemeentelijke loketten.

2. Hiernaast vindt informatieverstrekking plaats op aanvraag van inburgeringsplichtigen.

Hoofdstuk 2: Het vaststellen van een voorziening aan inburgeringsplichtigen

Artikel 3: Aanwijzen van doelgroepen

Het college biedt een inburgeringsvoorziening of een taalkennisvoorziening aan de inburgeringsplichtige, te weten:

- a. de houder van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 en
- b. de geestelijk bedienaar, bedoeld in artikel 1, onderdeel g van de wet, die geen oudkomer is in als bedoeld in artikel 1, onderdeel c, van de wet, voor zover deze uiterlijk 31 december 2012 inburgeringsplichtig is geworden.

Artikel 4: De samenstelling van de voorziening

1. Het college stemt de inburgeringsvoorziening of de taalkennisvoorziening aan de inburgeringsplichtige bedoeld in artikel 3 onder a af op het startniveau en de vaardigheden, de persoonlijke omstandigheden en de maatschappelijke positie van de inburgeringsplichtige.
2. Indien de inburgeringsplichtige bedoeld in artikel 3 onder a een voorziening gericht op arbeidsinschakeling wordt aangeboden, draagt het college er zorg voor dat de inburgeringsvoorziening op de voorziening gericht op arbeidsinschakeling wordt afgestemd.
3. Een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening kan, naast datgene dat in de wet is geregeld, één of meer van de volgende onderdelen bevatten:
 - a. Nederlandse taalles;
 - b. Kennis van de Nederlandse samenleving;
 - c. Voorbereiding op en één maal kosteloze deelname aan het inburgeringsexamen;
 - d. Individuele begeleiding door een klantmanager;
 - e. Maatschappelijke begeleiding;
 - f. Activiteiten gericht op arbeid of de verwerving daarvan;
 - g. Activiteiten gericht op een vervolgopleiding en/of voorbereiding daarop;
 - h. Activiteiten gericht op participatie en gezin.

Artikel 5: De inning van de eigen bijdrage

1. De eigen bijdrage, bedoeld in artikel 23, tweede lid, van de wet wordt in beginsel in één keer voldaan.
2. Op aanvraag van de inburgeringsplichtige kan in maximaal 10 termijnen worden betaald.
3. Het college legt in de beschikking tot toekenning van een inburgeringsvoorziening het tijdstip en indien daarvoor een aanvraag is ingediend, de termijnen van betaling vast. Indien het college de eigen bijdrage verreken met de algemene bijstand, wordt dat in de beschikking vastgelegd.

Artikel 6: Opleggen van verplichtingen

Het college kan een inburgeringsplichtige bedoeld in artikel 3 bij beschikking één of meer van de volgende verplichtingen opleggen:

- a. het deelnemen aan de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening;
- b. het deelnemen aan gesprekken met de klantmanager;
- c. het deelnemen aan voortgangsgesprekken;

- d. voor de eerste maal deelnemen aan het inburgeringsexamen of staatsexamen Nederlands al tweede taal I of II op een tijdstip dat door het college wordt bepaald;
- e. Het melden indien door ziekte dan wel door andere relevante omstandigheden niet aan de verplichtingen in de beschikking kan worden voldaan.

Artikel 7: De procedure van het doen van een aanbod

- 1. Het college doet het aanbod, bedoeld in artikel 19, eerste of tweede lid, van de wet schriftelijk. Het aanbod wordt gezonden naar het adres waar de inburgeringsplichtige bedoeld in artikel 3 in de gemeentelijke basisadministratie is ingeschreven.
- 2. In het aanbod wordt een omschrijving gegeven van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening die wordt aangeboden en worden de rechten en plichten vermeld die aan die voorziening worden verbonden.
- 3. De inburgeringsplichtige bedoeld in artikel 3 aan wie een aanbod wordt gedaan, deelt binnen twee weken het college schriftelijk mee of hij het aanbod al dan niet aanvaardt.
- 4. Wanneer de inburgeringsplichtige bedoeld in artikel 3 het aanbod aanvaardt, neemt het college het besluit tot vaststelling van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening overeenkomstig het gedane aanbod.

Artikel 8: De inhoud van de beschikking

Het besluit tot vaststelling van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening bevat in ieder geval:

- a. een beschrijving van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening;
- b. de duur van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening;
- c. een opgave van de rechten en verplichtingen van de inburgeringsplichtige;
- d. het tijdstip waarop voor de eerste maal aan het inburgeringsexamen moet zijn deelgenomen;
- e. de datum waarop het inburgeringsexamen of staatsexamen Nederlands als tweede taal I of II moet zijn behaald;
- f. de termijnen en wijze van betaling.

Hoofdstuk 3: De bestuurlijke boete

Artikel 9: De hoogte van de bestuurlijke boete voor de verschillende overtredingen

- 1. De bestuurlijke boete bedraagt 40% van de netto bijstandsnorm per maand indien de inburgeringsplichtige geen of onvoldoende medewerking verleent aan de uitvoering van de voor hem vastgestelde inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening bedoeld in artikel 23, eerste lid, van de wet of aan de verplichtingen, bedoeld in artikel 6 van deze verordening.
- 2. De bestuurlijke boete bedraagt 40% van de netto bijstandsnorm per maand indien de inburgeringsplichtige niet binnen de in artikel 7, eerste lid, van de wet bedoelde termijn of binnen de door het college op grond van artikel 31, tweede lid, onderdeel a, van de wet verlengde termijn het inburgeringsexamen heeft behaald.

Artikel 10: Verhoging van de bestuurlijke boete bij herhaling van de overtreding

- 1. De bestuurlijke boete voor overtredingen, bedoeld in artikel 9, eerste lid, bedraagt ten hoogste € 500,00 indien de inburgeringsplichtige zich binnen twaalf maanden na de vorige als verwijtbaar aangemerkte overtreding opnieuw schuldig maakt aan dezelfde overtreding.

2. De bestuurlijke boete bedraagt 40% van de netto bijstandsnorm per maand indien de inburgeringsplichtige niet binnen de in artikel 7, eerste lid, van de wet bedoelde termijn of binnen de door het college op grond van artikel 31, tweede lid, onderdeel a, van de wet verlengde termijn het inburgeringsexamen heeft behaald.

Artikel 11: Stimuleringsbonus

Indien de inburgeringsplichtige het inburgeringsexamen is geslaagd voor het inburgeringsexamen binnen in de beschikking genoemde termijn zal een stimuleringsbonus ter hoogte van het bedrag van de eigen bijdrage worden uitgekeerd.

Hoofdstuk 4: Slotbepalingen

Artikel 12: Inwerkingtreding

Deze verordening treedt de dag na bekendmaking in werking.

Artikel 13: Intrekking oude regeling

Gelijktijdig met de inwerkingtreding van deze verordening wordt de Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2011 ingetrokken.

Artikel 14: Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2013.

Aldus besloten door de raad van de gemeente Goirle in zijn vergadering van 29-10-2013.

, de voorzitter

, de griffier

Algemene toelichting

Met ingang van 1 januari 2013 is de Wet inburgering gewijzigd. In de wet zoals die gold tot 31 december 2012 was aan gemeenten een aantal belangrijke taken toebedeeld. Door de gewijzigde wet vervallen de taken van de gemeenten. Wel blijven de gemeenten op grond van het overgangsrecht met name de eerste jaren na inwerkingtreding van de wetwijziging een aantal taken uitoefenen. Dit betreft met name inburgeraars die al met een traject gestart zijn in staat te stellen dit af te maken. Daarnaast blijven de gemeenten de oude inburgeraars handhaven.

De voor de gemeenten belangrijkste wijzigingen zijn:

- De verantwoordelijkheid voor inburgering ligt voortaan bij de inburgeringsplichtige. Dit betekent dat het tot de eigen verantwoordelijkheid van de inburgeringsplichtige behoort om te bepalen hoe hij aan zijn inburgeringsplicht voldoet en dat hij daarvoor zelf de kosten draagt. Daarmee vervalt de plicht van gemeenten om voor inburgeringsvoorzieningen en taalkennisvoorzieningen te zorgen. De taken die de gemeente heeft ten aanzien van het oproepen van (potentieel) inburgeringsplichtigen en het doen van een onderzoek (intake) vervallen daarmee eveneens.
- De doelgroep wordt beperkt tot vreemdelingen die op of na de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel rechtmatig verblijf verkrijgen voor verblijf in Nederland en (direct of in een later stadium) een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd krijgen voor een niet-tijdelijk doel (asiel of gezinsvorming/hereniging) of als geestelijke bedienaar.
- De mogelijkheid voor gemeenten om vrijwillige inburgeraars (EU-onderdanen en genaturaliseerde Nederlanders) op grond van de Wet inburgering een inburgeringsvoorziening aan te bieden vervalt. Vrijwillige inburgeraars kunnen net als iedere andere burger via het reguliere onderwijs de noodzakelijke (taal)vaardigheid en kennis verwerven om volledig deel te kunnen nemen aan de samenleving.
- Het vervallen van bovengenoemde bevoegdheden van gemeenten en het verschuiven van de resterende bevoegdheden van gemeenten naar de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK).

Een overgangsregeling, die erin voorziet dat:

- gemeenten diegenen die al een aanbod hebben gehad en zich momenteel voorbereiden op het inburgeringsexamen in staat stellen dit voort te zetten en het examen af te leggen;
- gemeenten inburgeraars handhaven die vóór 1 januari 2013 inburgeringsplichtig zijn geworden;
- gemeenten een aanbod doen aan asielgerechtigden en geestelijke bedienaren die al voor 1 januari 2013 inburgeringsplichtig waren maar nog geen aanbod hebben gehad voor die datum. Daarbij blijft ongewijzigd dat voor asielgerechtigde inburgeringsplichtigen een inburgeringsvoorziening of een taalkennisvoorziening ook uit maatschappelijke begeleiding (artikel 19, zesde lid van de wet) bestaat. Met ingang van 1 januari 2013 zullen de gemeenten per nieuwe inburgeringsplichtige asielgerechtigde van de regering voor maatschappelijke begeleiding per traject een eenmalige bijdrage ontvangen van € 1.000,00. Dat bedrag is tijdelijk verhoogd naar € 2.000,00 (alleen voor inburgeringsplichtige asielgerechtigden en inburgeringsplichtige nareizende gezinsleden die gedurende 2013 hun verblijfsvergunning krijgen; daarna is de bijdrage weer € 1.000,00).

Na 1 januari 2013 kan de gemeente alleen een aanbod doen aan asielgerechtigden en geestelijk bedienaren, die uiterlijk 31 december 2012 inburgeringsplichtig zijn geworden en nog geen voorziening hebben aangeboden gekregen. Aan anderen kunnen gemeenten nog wel voorzieningen aanbieden maar niet meer op grond van de Wet inburgering.

Gemeenten blijven de opdracht houden om de inburgeringsplichtigen in de gemeente die onder het overgangsrecht vallen goed te informeren over de rechten en plichten die voortvloeien uit deze wet. Ook moeten gemeenten de inburgeringsplicht van inburgeringsplichtigen handhaven die onder het overgangsrecht vallen. Dit betreft inburgeringsplichtigen die voor 1 januari hun inburgeringsplicht opgelegd hebben gekregen en voor die datum een gemeentelijk aanbod hebben gekregen.

Omdat na 1 januari 2013 zich nog geschillen kunnen voordoen tussen gemeenten en degenen die op grond van de wet zoals die gold tot en met 31 december 2012 inburgeringsplichtig zijn werken deze handhabingsbepalingen ook door na 1 januari 2013.

In verband met deze taken draagt de wetswijziging gemeenten op om bij verordening regels te stellen over de volgende onderwerpen:

1. regels over de informatieverstrekking door de gemeente aan inburgeringsplichtigen, ter zake van hun rechten en plichten uit hoofde van deze wet, alsmede van het aanbod van en de toegang tot inburgeringsvoorzieningen (artikel 8 van de wet).
2. regels met betrekking tot het aanbieden van inburgeringsvoorzieningen of taalkennisvoorziening en over de rechten en plichten van de inburgeringsplichtige voor wie een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening is vastgesteld (artikel 19, vijfde lid, en artikel 23, derde lid, van de wet).
3. het vaststellen van het bedrag van de bestuurlijke boete die voor de verschillende overtredingen kan worden opgelegd (artikel 35 van de wet).

Ad 1: Regels over de informatieverstrekking aan inburgeringsplichtigen

Artikel 8 van de wet bepaalt dat de gemeenteraad bij verordening regels vaststelt over de informatieverstrekking door de gemeente aan inburgeringsplichtigen. Het gaat dan om informatie over de rechten en plichten uit hoofde van de WI en informatie over het aanbod van inburgeringsvoorzieningen en de toegang tot die voorzieningen.

Ad 2: Regels met betrekking tot het aanbieden van inburgeringsvoorzieningen

Het uitgangspunt van de wet is de eigen verantwoordelijkheid van de inburgeringsplichtige om te bepalen hoe hij zich voorbereidt op het inburgeringsexamen. Gemeenten kunnen inburgeringsplichtigen ondersteunen door het aanbieden van een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening. Onder het overgangsrecht zijn gemeenten verplicht een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening aan te bieden aan alle asielgerechtigde inburgeringsplichtigen en een inburgeringsvoorziening aan geestelijke bedienaren (artikel 19, tweede lid van de wet) die voor 1 januari 2013 inburgeringsplichtig zijn geworden en nog geen voorziening hebben aangeboden gekregen.

Een inburgeringsvoorziening leidt toe naar het inburgeringsexamen of het staatsexamen Nederlands als tweede taal I of II en omvat het eenmaal kosteloos afleggen van dat examen. Een taalkennisvoorziening is gericht op de verwerving van de kennis van de Nederlands taal die noodzakelijk is voor het kunnen afronden van een MBO-opleiding op niveau 1 of 2 (artikel 19, derde lid, van de wet). Voor asielgerechtigde inburgeringsplichtigen bestaat een inburgeringsvoorziening of een taalkennisvoorziening ook uit maatschappelijke begeleiding (artikel 19, zesde lid van de wet).

Ad 3: Het vaststellen van het bedrag van de bestuurlijke boete

Artikel 35 van de wet draagt gemeenten op bij verordening de hoogte van de bestuurlijke boete vast te stellen die voor de verschillende overtredingen kan worden opgelegd. Artikel 34 van de wet bepaalt het bedrag dat de gemeente ten hoogste als bestuurlijke boete kan opleggen.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

Het tweede lid geeft aan dat de omschrijvingen van de begrippen die worden gebruikt in respectievelijk de Wet inburgering, het Besluit inburgering en de Regeling inburgering ook van toepassing zijn op deze verordening.

Artikel 2 De informatieverstrekking aan inburgeringsplichtigen

De gemeente heeft als taak de inburgeringsplichtigen in haar gemeente goed te informeren over de rechten en plichten die voortvloeien uit de Wet inburgering. De wet laat gemeenten vrij om zelf te bepalen op welke wijze zij de informatievoorziening aan de inburgeringsplichtigen organiseren. Wel bepaalt artikel 8 van de wet dat de gemeenteraad bij verordening regels vaststelt over de informatieverstrekking door de gemeente aan inburgeringsplichtigen, ter zake van hun rechten en plichten uit hoofde van deze wet, alsmede van het aanbod van en de toegang tot inburgeringsvoorzieningen. Overeenkomstig de rolverdeling tussen raad en college, stelt de raad in dit artikel de kaders vast voor een adequate informatievoorziening aan de inburgeringsplichtigen. De informatievoorziening aan inburgeringsplichtigen kan de gemeente op allerlei manieren vormgeven. Zo kunnen gemeenten een apart informatiepunt inrichten al dan niet in combinatie met een digitaal loket.

Artikel 3 Inburgeringsaanbod

Vanaf 1 januari 2013 is het college alleen verplicht een inburgeringsvoorziening of een taalkennisvoorziening aan te bieden aan asielgerechtigden en geestelijke bedienaren die voor 1 januari 2013 inburgeringsplichtig zijn geworden.

Artikel 4 De samenstelling van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening

In de verordening dienen regels te worden gesteld met betrekking tot de vaststelling door het college van een passende inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening, met inbegrip van de totstandkoming en samenstelling van die voorziening (artikel 19, vijfde lid, onderdeel b, WI). Dit artikel stelt de kaders vast waarbinnen het college de opdracht heeft voor de asielgerechtigde inburgeringsplichtige, een op de persoon toegesneden inburgeringsvoorziening samen te stellen.

In het eerste lid staat aangegeven op welke wijze het college een passende inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening moet vaststellen. Bij het bepalen van de geschiktheid van een voorziening kunnen de volgende factoren een rol spelen:

- De kennis van de inburgeringsplichtige van de Nederlandse taal en de Nederlandse samenleving en zijn of haar leercapaciteit.
- De maatschappelijke rol die de inburgeringsplichtige vervult of gaat vervullen in de Nederlandse samenleving. Daarbij kan het gaan om het verrichten van betaalde arbeid en/of het opvoeden van kinderen.
- De persoonlijke situatie van de inburgeringsplichtige. Daarbij kan het bijvoorbeeld gaan om eventuele zorgtaken die de inburgeringsplichtige moet vervullen.

Een ministeriële regeling regelt de samenstelling van de inburgeringsvoorziening voor geestelijke bedienaren. Gemeenten hebben dus niet de mogelijkheid om de inburgeringsvoorziening die zij aan geestelijke bedienaren aanbieden naar eigen inzicht vorm te geven.

In geval van uitkeringsgerechtigde inburgeringsplichtigen die een voorziening gericht op arbeidsinschakeling ontvangen, kan het voordelen opleveren de inburgeringsvoorziening daarmee te combineren. Uitgangspunt is wel, zo blijkt uit artikel 19, vierde lid, van de wet, dat de gemeente geen aanbod voor een inburgeringsvoorziening aan een uitkeringsgerechtigde inburgeringsplichtige doet, indien dat diens arbeidsinschakeling belemmert.

De Wet inburgering bepaalt dat de inburgeringsvoorziening de gemeente een voorziening gericht op arbeidsinschakeling moet combineren met een voorziening gericht op arbeidsinschakeling (re-integratievoorziening) als de gemeente een inburgeringsvoorziening aanbiedt aan een inburgeringsplichtige die bijstandgerechtigd is of een uitkering ontvangt op grond van een andere socialezekerheidswet of socialezekerheidsregeling en die verplicht is om arbeid te verkrijgen of te aanvaarden (artikel 20, eerste lid van de wet). Het college is verantwoordelijk voor het aanbieden van de gecombineerde inburgeringsvoorziening (artikel 20, tweede lid van de wet). Het tweede lid van artikel 4 van de verordening draagt het college op om er voor te zorgen dat zij de inburgeringsvoorziening afstemt op de re-integratievoorziening.

Het derde lid regelt de bijkomende faciliteiten die het college als onderdeel van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening kan opnemen. In de wet is geregeld waaruit een inburgeringsvoorziening in ieder geval moet bestaan: een cursus die toeleidt naar het inburgeringsexamen of het staatsexamen Nederlands als tweede taal I of II en het eenmaal kosteloos afleggen van het desbetreffende examen (artikel 19, derde lid van de wet).

Voor asielgerechtigde inburgeringsplichtige maakt ook maatschappelijke begeleiding een verplicht onderdeel uit van de inburgeringsvoorziening of de taalkennisvoorziening (artikel 19, zesde lid van de wet). Wat betreft de bijkomende faciliteiten die het college als onderdeel van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening aan inburgeringsplichtigen kan opnemen, valt te denken aan trajectbegeleiding of het (periodiek) houden van voortgangsgesprekken met de inburgeringsplichtigen. Bij voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling vormen dergelijke faciliteiten een vast onderdeel.

Artikel 5 De inning van de eigen bijdrage

In de verordening dient de raad regels te stellen die betrekking hebben op de inning van de eigen bijdrage van de inburgeringsplichtige door het college en de mogelijkheid van betaling in termijnen (artikel 23, derde lid van de

wet). De hoogte van de eigen bijdrage is vastgelegd in de wet en bedraagt € 270,00. Dit bedrag kan bij algemene maatregel van bestuur worden gewijzigd (artikel 23, tweede lid van de wet).

Artikel 6 Opleggen van verplichtingen

Dit artikel vormt de uitwerking van artikel 23, derde lid van de wet dat bepaalt dat de gemeenteraad bij verordening regels stelt over de rechten en plichten van de inburgeringsplichtige voor wie een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening is vastgesteld. Dit artikel delegeert de bevoegdheid aan het college om de verplichtingen die in het artikel worden genoemd aan inburgeringsplichtigen in het kader van een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening op te leggen. Het college legt in de beschikking tot de vaststelling van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening deze verplichtingen vast.

Artikel 7 De procedure van het doen van een aanbod

Dit artikel bevat enkele procedurele bepalingen die er voor moeten zorgen dat het doen van een aanbod op zorgvuldige wijze gebeurt. Dit is van belang omdat zo'n aanbod leidt tot een besluit tot het toekennen van een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening.

In het eerste lid van dit artikel wordt geregeld dat het college het aanbod van een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening aan de inburgeringsplichtige op schriftelijke wijze doet en dat zij het aanbod stuurt naar het adres waar de inburgeringsplichtige staat ingeschreven in de GBA. Op deze wijze kan er geen onduidelijkheid ontstaan over het feit dat het college de inburgeringsplichtige een aanbod heeft gedaan.

Het aanbod zal inhoudelijk dezelfde strekking moeten hebben als de uiteindelijke beschikking. Hierdoor kan het college de instemming met het aanbod tevens opvatten als instemming met de beschikking tot het vaststellen van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening (die de gemeente eenzijdig oplegt). De zorgvuldigheid van de procedure gebiedt dat als de inburgeringsplichtige het aanbod aanvaardt of weigert, hij of zij dit schriftelijk aan de gemeente mededeelt. Het meest praktisch is dat deze schriftelijke mededeling geschiedt in de vorm van het laten ondertekenen door de inburgeringsplichtige van een verklaring die door de gemeente is opgesteld.

Het kan natuurlijk voorkomen dat een inburgeringsplichtige aan de gemeente meldt dat hij wel een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening wil, maar dat hij gelet op zijn situatie bepaalde wijzigingen aangebracht zou willen zien in het aanbod van de gemeente. Als de gemeente hierop positief reageert, zal ze het gedane aanbod moeten aanpassen.

Een inburgeringsplichtige hoeft een aanbod niet te accepteren. Weigert de inburgeringsplichtige het aanbod, dan zal hij zich zelfstandig moeten voorbereiden op het inburgeringsexamen.

Artikel 8 De inhoud van de beschikking

Het besluit tot het vaststellen van een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening is een beschikking. Dit betekent dat de inburgeringsplichtige de mogelijkheid heeft tegen dit besluit in bezwaar en beroep te gaan.

Artikel 8 regelt welke onderwerpen de beschikking in ieder geval moet bevatten.

De beschikking vermeldt nauwkeurig de toegekende voorziening en de daaraan verbonden rechten en plichten van de inburgeringsplichtige. De inburgeringsplichtige is verplicht zijn medewerking te verlenen aan de uitvoering van de inburgeringsvoorziening (artikel 23, eerste lid, van de wet). Handhaving hiervan is alleen mogelijk als de verplichtingen van de inburgeringsplichtige duidelijk zijn omschreven en aan de betrokkene (onder andere door middel van de beschikking) bekend zijn gemaakt.

De termijn waarbinnen een inburgeringsplichtige het inburgeringsexamen moet hebben behaald, ligt vast in de wet (artikel 7, eerste lid, van de wet). Het college hoeft en kan deze termijn alleen melden in de beschikking. Onderdeel f bepaalt dat het college in de beschikking vastlegt in hoeveel termijnen de inburgeringsplichtige de eigen bijdrage kan betalen en op welke wijze de betaling plaatsvindt (al dan niet op basis van verrekening met de bijstandsuitkering).

Artikel 9 De hoogte van de bestuurlijke boetes voor de verschillende overtredingen

Artikel 35 van de wet draagt de gemeenteraad op bij verordening de hoogte van de bestuurlijke boete vast te stellen die voor de verschillende overtredingen kan worden opgelegd. In artikel 34 WI zijn voor de verschillende overtredingen de maximumbedragen van de bestuurlijke boete vastgelegd. De gemeente kan deze boetebedragen in haar verordening overnemen, maar ze kan ook lagere bedragen vaststellen.

De boetebedragen die in de verordening worden opgenomen zijn maximumbedragen en géén gefixeerde bedragen. Het college zal bij elke overtreding de bestuurlijke boete moeten afstemmen op de ernst van de overtreding en de mate waarin deze aan de overtreder kan worden verweten. Bovendien moet het college daarbij ook zonnodig rekening houden met de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd (artikel 38, tweede lid van de wet). Deze bepaling brengt met zich mee dat het college bij elke op te leggen bestuurlijke boete zal moeten nagaan welke boete passend is, gelet op de individuele omstandigheden van de betrokken inburgeringsplichtige.

Artikel 10 Verhoging van de bestuurlijke boete bij herhaling van de overtreding

Dit artikel biedt het college de mogelijkheid om bij herhaling van de overtreding een hogere boete op te leggen dan op grond van artikel 9 mogelijk is. De verhoogde boetebedragen ingeval van herhaling van de overtreding mogen niet hoger zijn dan de maximumbedragen die in artikel 34 van de wet worden genoemd. Om te kunnen spreken van een herhaling van een overtreding, moeten de overtredingen zich wel binnen een bepaalde tijdspanne voordoen, bijvoorbeeld 12 maanden. Gemeenten kunnen een kortere of langere termijn vaststellen.

Artikel 34, onderdeel d van de wet biedt de mogelijkheid voor gemeenten om de bestuurlijke boete te verhogen van maximaal € 500,00 naar maximaal € 1000,00 in het geval dat de inburgeringsplichtige bij herhaling niet voldoet aan de verplichting binnen de gestelde termijn het inburgeringsexamen te behalen.

Als de inburgeringsplichtige niet binnen de voor hem geldende termijn het inburgeringsexamen heeft behaald, dan legt het college hem een bestuurlijke boete op. De maximumboete die het college kan opleggen, is neergelegd in artikel 9, tweede lid, van de verordening. Op grond van artikel 32 van de wet moet het college in de boetebeschikking een nieuwe termijn vaststellen waarbinnen de inburgeringsplichtige alsnog het inburgeringsexamen moet behalen dan wel op een andere wijze aan zijn inburgeringsplicht heeft voldaan. Als de inburgeringsplichtige ook binnen deze nieuwe termijn het inburgeringsexamen niet heeft behaald, maakt het tweede lid het mogelijk dat het college een hogere boete vaststelt. Het wettelijk maximum bedraagt € 500,00

(artikel 34, onderdeel d van de wet). Ook in dat geval zal het college in de boetebeschikking een nieuwe termijn moeten opnemen waarbinnen de inburgeringsplichtige het inburgeringsexamen moet behalen.

Als de inburgeringsplichtige ook binnen deze (derde) termijn niet aan de inburgeringsplicht heeft voldaan, kan het college wederom een hogere bestuurlijke boete opleggen. De maximumboete in het derde lid geldt ook voor alle hierop volgende overschrijdingen van termijnen door de inburgeringsplichtige.

Het derde lid kan alleen in de verordening worden opgenomen als in het tweede lid niet het wettelijk maximum van € 1000 is vastgesteld. Alleen in dat geval is er ruimte voor het verhogen van het maximumbedrag van de bestuurlijke boete (tot maximaal € 1000). De artikelen 9 en 10 bieden in de vorm van het vaststellen van maximumbedragen het kader voor het college bij het vaststellen van de hoogte van de bestuurlijke boetes in individuele gevallen.

Artikel 11 Stimuleringsbonus

De inburgeringsplichtige kan een stimuleringsbonus verdienen wanneer hij of zij binnen de door het college gestelde termijn het inburgeringsexamen heeft gehaald.

Artikel 12 Inwerkingtreding

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 13 Intrekking oude regeling

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 14 Citeertitel

Dit artikel spreekt voor zich.

De raad van de gemeente Goirle;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 10-09-2013;

gelezen het advies van de commissie Welzijn d.d. 08-10-2013;

gelet op de Gemeentewet;

gelet op de artikelen 8 en 8a van de Werk en bijstand;

gelet op artikel 35 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;

gelet op artikel 35 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;

gelet op het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004.

b e s l u i t :

vast te stellen de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013-II

Hoofdstuk 1: Algemene bepalingen

Artikel 1: Definities

1. In deze verordening wordt verstaan onder:

- a. *WWB*: Wet werk en bijstand;
- b. *Bbz*: het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004;
- c. *IOAW*: de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
- d. *IOAZ*: de wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
- e. *Algemene bijstand*: de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel b, van de wet;
- f. *Bijstandsnorm*: de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel c, van de wet.
- g. *Bijzondere bijstand*: de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel d, van de wet;
- h. *Gezinsbijstand*: de totale bijstand zoals deze aan de gezamenlijke echtgenoten toekomt, tenzij een van de echtgenoten geen recht op bijstand heeft;
- i. *Grondslag*: de uitkeringsnorm zoals bedoeld in artikel 5 IOAW en artikel 5 IOAZ;
- j. *Belanghebbende*: de alleenstaande, alleenstaande ouder of het gezin dat recht heeft op een uitkering dan wel een voorziening in het kader van de wet;
- k. *Uitkering*: in de context van deze verordening wordt onder uitkering verstaan de bijstandsuitkering of de grondslag IOAW / IOAZ;

- l. *Arbeidsverplichting*: het naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en te aanvaarden, waaronder begrepen registratie als werkzoekende bij het UWV werkbedrijf en waarbij geen gebruik wordt gemaakt van een voorziening gericht op het verkrijgen van arbeid;
- m. *Re-integratieverplichting*: de verplichting om gebruik te maken van een voorziening gericht op inschakeling in of het verkleinen van de afstand tot de arbeid waaronder begrepen sociale activering; het meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling en/ of de geschiktheid voor scholing/ opleiding;
- n. *Inlichtingenverplichting*: de verplichting om op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling te doen van alle feiten en omstandigheden waarvan redelijkerwijs duidelijk is dat deze van invloed kunnen zijn op de arbeidsinschakeling of het recht op bijstand;
- o. *Medewerkingsverplichting*: de verplichting om mee te werken aan de noodzakelijk geachte voorziening, aan een onderzoek naar het recht op uitkering, waaronder mogelijk een huisbezoek als ook naar de voortgang van het re-integratietraject onderdeel van uitmaken;
- p. *Benadelingsbedrag als bedoeld in hoofdstuk 3 van deze verordening*: de uitkering waarop eerder, langer of tot een hoger bedrag een beroep wordt of is gedaan ten gevolge van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan;
- q. *Benadelingsbedrag als bedoeld in hoofdstuk 4 van deze verordening*: het bedrag dat als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van een inlichtingenverplichting ten onrechte is verleend als uitkering op grond van de WWB, IOAW of IOAZ;
- r. *Recidive*: zich binnen twee jaar na bekendmaking van een besluit waarbij een maatregel is opgelegd, opnieuw schuldig maakt aan dezelfde of hiermee vergelijkbare gedraging. Met het besluit waarmee een maatregel wordt opgelegd is gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen of het geven van een waarschuwing;
- s. *Maatregel*: het verlagen van de bijstand of grondslag op grond van artikel 18 tweede lid van de WWB resp. 20 lid 2 IOAW/ IOAZ;
- t. *Zeer ernstig misdragen*: het zich jegens het college, hun ambtenaren, medewerkers van het Werkplein of ingeschakeld re-integratie- of diagnosebedrijf verbaal of fysiek agressief gedragen, met betrekking tot het uitvoeren van de WWB of IOAW of een re-integratievoorziening;
- u. *Waarschuwing*: het besluit waarin afgezien wordt van het opleggen van een maatregel of boete, maar wel wordt bevestigd dat er sprake is van het niet nakomen van verplichtingen wat maatregelwaardig is;
- v. *Voorziening*: een door het college noodzakelijk geachte voorziening gericht op inschakeling in de arbeid of zelfstandige maatschappelijke participatie waaronder begrepen een onderzoek naar de belastbaarheid en de noodzaak tot inzet van loondispensatie;
- w. *De doelgroep*: personen aan wie op grond van artikel 7 eerste lid onder a van de WWB, of op grond van artikel 34 van de IOAW, of op grond van artikel 34 van de IOAZ door de gemeente ondersteuning kan worden geboden;
- x. *Participatie*: het naar vermogen meedoen in de samenleving door het verrichten van betaald regulier of gesubsidieerd werk en als dit nog niet mogelijk is door sociale activering;
- y. *Sociale activering*: het verrichten van maatschappelijk zinvolle activiteiten gericht op (uiteindelijk) inschakeling in de betaalde arbeid of op maatschappelijke participatie als betaalde arbeid (nog) niet mogelijk is;

- z. *Loondispensatie*: de toestemming die het college geeft aan een werkgever om een werknemer met een arbeidshandicap minder dan het wettelijk minimumloon te betalen. Naast het loon ontvangt de werknemer dan een aanvullende uitkering van de gemeente;
 - aa. *Mantelzorg*: langdurige zorg vanaf 10 uur per week die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt gegeven aan een hulpbehoevende door één of meerdere leden van diens directe omgeving, waarbij de zorgverlening direct voortvloeit uit de sociale relatie en die de gebruikelijke zorg van huisgenoten voor elkaar overstijgt;
 - bb. *Plan van aanpak*: de met een belanghebbende gemaakte en vastgelegde afspraken over de planmatige inzet van een of meer voorzieningen;
 - cc. *Tegenprestatie*: onbeloonde maatschappelijk nuttige activiteiten die worden verricht naast of in aanvulling op reguliere arbeid en die niet leiden tot verdringing op de arbeidsmarkt. De werkzaamheden hoeven niet te leiden tot het versterken van het arbeidsperspectief maar zijn bedoeld als tegenprestatie voor de ontvangen uitkering;
 - dd. *Wachttijd*: de eerste periode van vier weken waarin de belanghebbende (NOMA) verplicht is zelf op zoek te gaan naar werk en/of om de mogelijkheden van regulier onderwijs te onderzoeken. Pas hierna wordt het recht op inkomensondersteuning en ondersteuning bij het vinden van werk onderzocht;
 - ee. *Duurzame arbeidsinschakeling*: algemeen geaccepteerde arbeid die over een periode van ten minste zes maanden wordt verricht en waar geen voorziening aan verbonden is in de vorm van loonkostensubsidie of loondispensatie;
 - ff. *Niet uitkeringsgerechtigde (nug-ger)*: een persoon die geen recht heeft op een uitkering, zoals bedoeld in artikel 6 lid 1 sub a van de WWB;
 - gg. *ANW-er*: de persoon met een uitkering op grond van de Algemene nabestaandenwet;
 - hh. *Bestuurlijke boete*: een boete die door een daartoe bevoegde overheidsdienst zonder tussenkomst van het Openbaar Ministerie of een rechter kan worden opgelegd. Deze boete heeft een straffend karakter;
 - ii. *Beslagvrije voet*: de beslagvrije voet als bedoeld in de artikelen 475c tot en met 475e van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering;
 - jj. *Recidiveboete*: bestuurlijke boete als bedoeld in artikel 18a, vijfde lid, WWB;
 - kk. *Bezit*: waarde van de bezittingen waarover belanghebbende of diens gezin beschikt of redelijkerwijs kan beschikken, met uitzondering van ehet in de woning met bijbehorend erf gebonden vermogen, zoals bedoeld in artikel 50, eerste lid, WWB;
 - ll. *Verrekenen*: verrekening als bedoeld in artikel 60, vierde lid, WWB;
 - mm. *Fraudewet*: wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving.
2. Voor zover niet anders is bepaald worden begrippen in deze verordening gebruikt in dezelfde betekenis als in de wet.

Hoofdstuk 2: Re-integratie

Artikel 2: Opdracht en taak van het college.

1. Het college biedt personen behorend tot de doelgroep, die dit naar het oordeel van het college nodig hebben, ondersteuning bij arbeidsinschakeling of een voorziening gericht op arbeidsinschakeling, op (economisch zelfstandige) participatie of op het verlenen van een tegenprestatie.
2. Het college zorgt voor een gevarieerd aanbod aan voorzieningen.

3. Het college stemt de ondersteuning tot inschakeling in de arbeid en het bepalen en aanbieden van noodzakelijke voorzieningen af op de kortste weg naar duurzame arbeidsinschakeling en houdt hierbij rekening met de mogelijkheden en omstandigheden van de persoon.
4. In afwijking van lid 2 en 3 kan het college besluiten een tegenprestatie te vragen voor de verstrekte uitkering zonder dat hier de aansluiting op de arbeidsmarkt bij betrokken is. Het college werkt de criteria voor het vragen van de tegenprestatie uit in beleidsregels.
5. Het college werkt bij de uitvoering van de re-integratie samen met het UWV-WERKbedrijf.
6. Het college kan voor het uitvoeren van zijn zorgplicht tot inschakeling in de arbeid afspraken maken met derden, waaronder het UWV, werkgevers en re-integratiebedrijven.
7. Het college legt het aanbod van een voorziening aan een persoon uit de doelgroep vast in een beschikking dan wel een plan van aanpak.
8. Het college bevordert de beschikbaarheid en de inzet van flankerende voorzieningen die belemmeringen voor arbeidsinschakeling kunnen opheffen.
9. Het college stelt bij het ondersteunen en/of het bepalen en aanbieden van voorzieningen prioriteiten in verband met de financiële mogelijkheden en maatschappelijke, economische en conjuncturele ontwikkelingen.

Artikel 3: Aanspraak

1. De aanspraak op (financiële) ondersteuning voor een jongere tot 27 jaar wordt niet eerder dan vier weken na melding inhoudelijk beoordeeld, tenzij deze wachttijd naar de mening van het college niet geoorloofd is.
2. Het college biedt ondersteuning krachtens deze verordening aan de persoon die behoort tot de doelgroep en die dit naar het oordeel van het college nodig heeft bij de arbeidsinschakeling of zelfstandige maatschappelijke participatie. Deze ondersteuning kan bestaan uit een voorziening verstrekt aan belanghebbende dan wel de werkgever ten behoeve van belanghebbende.
3. Er bestaat geen aanspraak op ondersteuning voor zover er een beroep kan worden gedaan op een voorliggende voorziening die voldoende bijdraagt aan de arbeidsinschakeling of maatschappelijke participatie.
4. Het college stemt de ondersteuning en voorzieningen af op het vergroten van de zelfredzaamheid van belanghebbenden via de kortste weg naar duurzaam regulier werk.
5. Een niet-uitkeringsgerechtigde heeft geen aanspraak op ondersteuning krachtens deze verordening indien:
 - a. Het gezinsinkomen hoger is dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm en/of het vermogen hoger is dan het maximaal vrij te laten vermogen conform de WWB;
 - b. hij / zij betaalde arbeid verricht gedurende meer dan 12 uur per week;
 - c. hij / zij niet bereid is om gedurende tenminste 12 uur per week algemeen geaccepteerde arbeid te verrichten.

Artikel 4: Voorzieningen aan de belanghebbende

1. Het college kan een persoon behorende tot de doelgroep:
 - a. (laten) bemiddelen naar algemeen geaccepteerde arbeid;
 - b. begeleiden bij het zoeken naar en verkrijgen van arbeid waaronder ook begrepen het verstrekken van loonkostensubsidie en loondispensatie zoals bedoeld in artikel 5 van deze verordening;
 - c. ondersteunen bij het wegnemen van belemmeringen voor arbeidsinschakeling;

- d. verwijzen naar en ondersteunen bij deelname aan maatschappelijke participatie in de vorm van sociale activering;
 - e. een tegenprestatie laten verrichten.
2. Indien het college dit noodzakelijk acht, kan besloten worden tot het laten leveren van een maatschappelijk nuttige tegenprestatie voor de verleende uitkering.
 3. Het college werkt de aard van de voorzieningen uit in nadere regels. Hierbij worden in elk geval de doelgroep, de soort voorziening, de duur van de voorziening, het doel van de voorziening en de verplichtingen van de deelnemers betrokken.

Artikel 5: Voorzieningen aan de werkgever

1. Het college kan aan de werkgever:
 - a. Loondispensatie geven ten behoeve van een belanghebbende die behoort tot de doelgroep;
 - b. Loonkostensubsidie verstrekken ten behoeve van een belanghebbende die behoort tot de doelgroep;
 - c. Anderszins subsidie verstrekken ten behoeve van een belanghebbende die behoort tot de doelgroep.
2. Het college stelt ten aanzien van de verstrekking van (loonkosten)subsidie en uitstroompremie nadere regels voor wat betreft de hoogte en de duur hiervan en de voorwaarden waaronder deze worden verstrekt

Artikel 6: Handhaven participatie en beëindigen ondersteuning

1. Bij het niet of niet tijdig nakomen van de verplichtingen gericht op participatie geeft het college uitvoering aan de regels met betrekking tot het verlagen van een WWB, IOAW, IOAZ uitkering, zoals opgenomen in hoofdstuk 3 van deze verordening.
2. Het college kan de ondersteuning of voorziening van een ANW-er of nug-ger beëindigen als deze:
 - a. de arbeids-, re-integratieverplichting en/ of medewerkingsverplichting bij voortdurende niet of niet tijdig nakomt;
 - b. niet meer tot de doelgroep behoort;
 - c. een andere voorziening wordt aangeboden;
 - d. als een persoon die deelneemt aan een voorziening inkomsten heeft, die naar oordeel van het college betekenen dat hij in staat is zonder voorziening een plaats te vinden of te behouden op de arbeidsmarkt.
3. Het beëindigen van een voorziening kan inhouden het opzeggen van een gesubsidieerde dienstbetrekking, een dienstbetrekking bedoeld in artikel 14 van de Invoeringswet WWB (overgangsrecht WIW en ID-banen) of het beëindigen van de subsidie aan de werkgever daarvoor.
4. Het college kan besluiten enige tijd geen (nieuwe) voorziening aan te bieden als een eerdere voorziening (voortijdig) is beëindigd.

Artikel 7: Premie en bijdrage participatie(plaats)

1. Een uitkeringsgerechtigde die onbeloonde additionele werkzaamheden verricht ontvangt conform artikel 10a, zesde lid van de WWB een premie.
2. De duur van de participatieplaats is minimaal zes maanden en maximaal twee jaar. Ieder jaar wordt opnieuw beoordeeld of de participatieplaats de meest geschikte voorziening is.
3. Als de belanghebbende meer dan zes maanden additionele onbetaalde werkzaamheden heeft verricht wordt van degene in opdracht van wie hij deze werkzaamheden uitvoert een halfjaarlijkse bijdrage gevraagd.

4. Het college stelt nadere regels ten aanzien van de participatieplaats, de hoogte van de premie en van de vergoeding zoals bedoeld in lid 3 en de voorwaarden en de verplichtingen die aan de participatieplaats en de premie zijn verbonden.

Hoofdstuk 3: Maatregelen en afstemming

Paragraaf 3.1: Algemene bepalingen

Artikel 8: Het opleggen van een maatregel

1. Als de belanghebbende naar het oordeel van het college tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de verplichtingen genoemd in deze verordening en/of de WWB, IOAW of IOAZ niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen, wordt overeenkomstig deze verordening een maatregel opgelegd.
2. Een maatregel wordt afgestemd op de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 9: Besluit

In het besluit tot het opleggen van de maatregel of de waarschuwing wordt in ieder geval vermeld: de reden van de maatregel, de eventuele duur en hoogte van de verlaging als ook de afweging van de individuele belangen zoals bedoeld in deze verordening.

Artikel 10: Afzien van het opleggen van een maatregel

1. Het college ziet af van het opleggen van een maatregel als:
 - a. elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt;
 - b. door het niet (volledig) nakomen van de inlichtingen- of medewerkingsverplichting een reeds eerder toegekende uitkering is ingetrokken of wordt beëindigd en er geen sprake is van financiële benadeling.
2. Het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht.
3. Indien het college afziet van het opleggen van een maatregel op grond van dringende redenen, wordt aan de belanghebbende daarvan schriftelijk mededeling gedaan.

Artikel 11: Ingangsdatum en tijdvak

1. Tenzij in deze verordening anders is bepaald, gaat de maatregel in op de eerste dag van de kalendermaand die volgt op de datum waarop het besluit tot het opleggen van de maatregel aan de belanghebbende is bekendgemaakt. Daarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm of grondslag.
2. In afwijking van het eerste lid kan de maatregel met terugwerkende kracht worden opgelegd als er sprake is van een besluit op aanvraag voor zover de uitkering nog niet is uitbetaald. In deze situatie werkt het verlagen van de uitkering terug tot de datum van aanvraag dan wel de datum waarop het verzuim betrekking heeft.
3. In afwijking van het eerste lid kan, voor zover het zelfstandigen betreft die een uitkering voor levensonderhoud hebben ontvangen in de vorm van een geldlening op grond van de Bbz, de maatregel met terugwerkende kracht worden betrokken bij de definitieve vaststelling van die bijstand.

4. De uitkering wordt verlaagd voor de duur van één maand, tenzij sprake is van:
 - a. samenloop van verschillende gedragingen die het niet nakomen van verplichtingen inhouden. Hierbij wordt de hoogte en duur van de maatregel vastgesteld op de gedraging met de hoogste maatregel;
 - b. wanneer sprake is van recidive wordt in beginsel de duur van de maatregel verdubbeld tenzij in deze verordening anders is bepaald. Met een besluit waarmee een maatregel is opgelegd wordt gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen dan wel het geven van een waarschuwing op grond van deze verordening;
 - c. verwijtbaar gedrag waarvoor in deze verordening een afwijkende duur is vastgesteld.
5. Indien door beëindiging van de uitkering de verlaging niet of niet volledig kan worden toegepast, wordt het restant van de verlaging ten uitvoer gelegd zodra de belanghebbende opnieuw binnen afzienbare tijd recht op uitkering heeft.

Artikel 12: De berekeningsgrondslag van de maatregel

1. De maatregel wordt toegepast op de bijstandsnorm zoals bedoeld in de WWB of de grondslag als bedoeld in de IOAW en IOAZ.
2. Deze maatregel bestaat uit een percentage van de bijstandsnorm of grondslag of van het benadelingsbedrag of een percentage daarvan, zoals opgenomen in deze verordening.
3. In afwijking van het eerste lid kan de verlaging ook worden toegepast op de bijzondere bijstand indien:
 - a. aan belanghebbende bijzondere bijstand wordt verleend met toepassing van artikel 12 van de wet;
 - b. de verwijtbare gedraging van belanghebbende, in relatie tot het recht op bijzondere bijstand, daartoe aanleiding geeft;
 - c. het betreft bijzondere bijstand voor woonkosten en premie voor arbeidsongeschiktheidsverzekering aan zelfstandigen die een uitkering voor levensonderhoud (hebben) ontvangen krachtens de Bbz of IOAZ.
4. Onverminderd het bepaalde in de vorige leden kan afstemming plaatsvinden door de bijstand bij een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in de kosten van het bestaan te verstrekken als geldlening op basis van artikel 48 tweede lid onder b van de WWB.

Artikel 13: Waarschuwing

Van het opleggen van een maatregel kan worden afgezien en er kan worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing in die situaties zoals vermeld in deze verordening. Met het besluit waarmee een maatregel wordt opgelegd is gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen of tot het geven van een waarschuwing.

Artikel 14: Horen van de belanghebbende(n)

Voordat de uitkering wordt verlaagd, wordt de belanghebbende in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen, maar niet als:

- a. de belanghebbende zijn zienswijze al eerder kenbaar heeft gemaakt en er geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden; of
- b. het horen niet nodig is voor het vaststellen van de ernst van de gedraging of de mate van verwijtbaarheid.

Paragraaf 3.2: Gedragingen en bijbehorende maatregelen

Artikel 15: Geen of onvoldoende meewerken aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid

1. Er wordt een maatregel opgelegd van 100% voor de duur van 1 maand in de volgende situaties:
 - a. het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - b. het weigeren van een passend re-integratie aanbod;
 - c. het niet naar vermogen meewerken aan het verrichten van de tegenprestatie;
 - d. het onvoldoende aantoonbaar trachten arbeid te vinden en te aanvaarden gedurende de wachttijd van 4 weken;
 - e. het door een persoon, jonger dan 27 jaar, niet meewerken aan het opstellen, uitvoeren of evalueren van een plan van aanpak.
2. Het college kan op basis van individuele omstandigheden besluiten om in afwijking van lid 1 van deze bepaling de maatregel te effectueren door gedurende 2 maanden de uitkering met 50% te verlagen.
3. Er wordt een maatregel opgelegd van 20% voor de duur van 1 maand in de volgende situaties:
 - a. het niet naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen;
 - b. het niet naar vermogen meewerken aan een passende re-integratievoorziening;
 - c. het niet of in onvoldoende mate meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling of re-integratie;
 - d. het niet voldoen aan de aan de ontheffing verbonden re-integratieverplichtingen die een alleenstaande ouder heeft indien hem op grond van de WWB, IOAW en IOAZ een ontheffing van de arbeidsplicht is verleend. De ontheffing wordt dan ook ingetrokken;
 - e. bij andere gedragingen die de inschakeling in arbeid belemmeren.
4. Er wordt een maatregel opgelegd van 5% voor de duur van 1 maand indien belanghebbende zich niet (tijdig) laten registreren als werkzoekende bij het UWV Werkbedrijf of het niet (tijdig) laten verlengen van deze registratie.
5. De hoogte van de maatregel zoals bedoeld in de leden 3 en 4 wordt verdubbeld als er sprake is van een kansrijke belanghebbende, zoals bepaald door het college in de beleidsregels.
6. De duur van de maatregel als bedoeld in de leden 1 t/m 4 wordt verdubbeld indien er sprake is van recidive.
7. Van het opleggen van een maatregel kan worden afgezien en worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing, bij gedragingen zoals bedoeld in lid 3 en 4 van deze bepaling, tenzij deze gedraging plaatsvindt binnen een periode van 2 jaar te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan belanghebbende een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Artikel 16: Inburgering

Vervallen

Artikel 17: Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

1. Indien een belanghebbende een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan heeft betoond, niet zijnde de gedragingen zoals genoemd in de leden 4, 6 en 7 van dit artikel, en

artikel 18 van deze verordening, dan wordt een maatregel opgelegd die wordt afgestemd op de hoogte van het benadelingsbedrag.

2. De maatregel wordt op de volgende wijze vastgesteld:
 - a. 10% van het benadelingsbedrag als dit lager dan of gelijk is aan € 4.000,00
 - b. 20% van het benadelingsbedrag als dit hoger is dan € 4.000,00.
3. Indien geen benadelingsbedrag kan worden vastgesteld bedraagt de maatregel 20% van de uitkering gedurende één maand.
4. Bij het versneld interen van vermogen of het hebben gedaan van een schenking waarmee rekening zou zijn gehouden bij het verlenen van de bijstand, kan voor de duur van het eerder dan wel langer bijstandsafhankelijk zijn een maatregel worden opgelegd van 100%. Deze maatregel geldt alleen voor de WWB.
5. Als toepassing van de leden 4, 6 en 7 leidt tot onbillijkheden wordt toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 48 tweede lid onder b van de WWB en wordt de uitkering verstrekt in de vorm van een geldlening voor de duur van het eerder dan wel langer bijstandsafhankelijk zijn.
6. Indien de belanghebbende bij een aanvraag voor bijzondere bijstand verwijtbaar geen beroep doet op een voorliggende voorziening, stemmen we de bijzondere bijstand af ter hoogte van het bedrag waarop de belanghebbende een hoger beroep op bijstand doet.
7. Indien sprake is van het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid leggen we een maatregel op van 100% van de bijstandsnorm gedurende één maand.

Artikel 18: verlies van een passende en toereikende voorliggende voorziening door verrekening bestuurlijke boete

In afwijking van het bepaalde in artikel 17 wordt, indien belanghebbende(n) geen beroep meer kan/kunnen doen op een passende en toereikende voorliggende voorziening, omdat deze volledig wordt verrekend met een bestuurlijke boete in het kader de fraudewet een maatregel opgelegd van 100% gedurende de eerste maand, gerekend vanaf de start van de verrekening

Artikel 19: Zeer ernstig misdragen

1. Bij het zich jegens het college, hun ambtenaren, medewerkers van het Werkplein / UWV werkbedrijf of ingeschakeld re-integratie of diagnosebedrijf, zeer ernstig misdragen met betrekking tot het uitvoeren van de WWB, IOAW of IOAZ, een re-integratievoorziening inbegrepen, treedt het agressieprotocol in werking.
2. Het college legt een maatregel op van maximaal 100% gedurende drie maanden afhankelijk van de ernst van de misdraging. Het college legt criteria vast in beleidsregels.

Hoofdstuk 4: Bestuurlijke boete

Paragraaf 4.1: Schending inlichtingenplicht

Artikel 20: Niet nakomen van de inlichtingenverplichting en boete

1. Bij het niet, niet tijdig of niet volledig voldoen aan de inlichtingenverplichting op grond van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz, waardoor ten onrechte of tot een te hoog bedrag uitkering is verleend, wordt er een bestuurlijke boete opgelegd ter hoogte van het benadelingsbedrag.

2. Indien het benadelingsbedrag lager is dan de minimale boete zoals opgenomen in het boetebesluit, wordt deze minimale boete opgelegd.
3. Indien het niet, niet tijdig, of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht op grond van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz niet heeft geleid tot een benadelingbedrag dan wordt de minimale boete opgelegd zoals opgenomen in het boetebesluit.
4. Als er sprake is van een situatie zoals genoemd onder lid 2 kan het college besluiten tot het geven van een waarschuwing, tenzij er sprake is van recidive.
5. De boete wegens schending van de inlichtingenplicht wordt niet opgelegd zolang de gedraging wordt onderzocht door het Openbaar Ministerie en blijft definitief achterwege indien ter zake strafvervolgning is ingesteld en het onderzoek ter rechtszitting een aanvang heeft genomen, of het recht tot strafvervolgning is vervallen ingevolge artikel 74 van het Wetboek van strafrecht.

Artikel 21: Matigen en afzien van opleggen bestuurlijke boete

1. Het college kan de bestuurlijke boete matigen als er sprake is van verminderde verwijtbaarheid.
2. Het college kan afzien van het opleggen van een boete als er sprake is van zeer dringende redenen.

Paragraaf 4.2: Bescherming beslagvrije voet bij verrekening wegens recidive (onderdeel WWB)

Artikel 22: Verrekenen met beslagvrije voet bij voldoende bezit

1. Indien het bezit van een belanghebbende ten minste driemaal de toepasselijke bijstandsnorm bedraagt, verrekent het college de recidiveboete zonder inachtneming van de beslagvrije voet.
2. De verrekening, bedoeld in het eerste lid, geschiedt gedurende een tijdvak van drie maanden vanaf het moment van de dagtekening of eerste van de maand waarop de bestuurlijke boete is opgelegd.

Artikel 23: Verrekenen bij geen of onvoldoende bezit

1. Indien het bezit van een belanghebbende niet ten minste driemaal de toepasselijke bijstandsnorm bedraagt, verrekent het college de recidiveboete gedurende één maand zonder inachtneming van de beslagvrije voet. De verrekening geschiedt vanaf het moment van de dagtekening waarop de bestuurlijke boete is opgelegd.
2. Aansluitend op verrekening als bedoeld in het eerste lid, verrekent het college de recidiveboete in de daarop volgende twee maanden op een dusdanige wijze dat belanghebbende blijft beschikken over een inkomen ter hoogte van 80% van de toepasselijke bijstandsnorm.
3. Tot het inkomen, bedoeld in het tweede lid, worden ook middelen gerekend als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onderdelen n en r, van de Wet werk en bijstand.

Artikel 24: Verrekenen met inachtneming beslagvrije voet

In afwijking van de artikelen 22 en 23 van deze verordening kan het college de recidiveboete met inachtneming van de beslagvrije voet verrekenen indien:

- a. aannemelijk is dat verrekening op de wijze, bedoeld in de artikelen 19 of 20, zou leiden tot huisuitzetting van belanghebbende en diens gezin; of
- b. anderszins sprake is van dringende redenen.

Artikel 25: Eerder opgelegde bestuurlijke boetes

De artikelen in deze paragraaf zijn van overeenkomstige toepassing op de verrekening van de bestuurlijke boete, bedoeld in artikel 18a, eerste lid, van de Wet werk en bijstand, indien en voor zover deze boete nog niet is betaald op het moment van verrekening van de recidiveboete.

Hoofdstuk 5: Bestrijden misbruik en oneigenlijk gebruik

Artikel 26: Hoogwaardig handhaven

1. Het voorkomen en bestrijden van uitkeringsfraude dan wel van misbruik en oneigenlijk gebruik van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz, is ingericht naar het landelijk model voor hoogwaardig handhaven.
2. Het college stelt regels met betrekking tot hoogwaardig handhaven waarbij tenminste wordt aangegeven hoe wordt geregeld:
 - a. de voorlichting over de regelgeving alsmede de daaraan verbonden gevolgen bij misbruik en oneigenlijk gebruik;
 - b. de wijze van verificatie van gegevens en van informatie uitwisseling met derden;
 - c. de wijze waarop en frequentie waarin periodieke controles worden uitgevoerd;
 - d. de wijze waarop fraude wordt opgespoord en afgehandeld.

Artikel 27: Controle

1. Het college doet stelselmatig onderzoek naar de rechtmatigheid van de uitkering en kan daarbij gebruikmaken van huisbezoeken, risicoprofielen en bestandsvergelijkingen en de samenloopsignalen die daaruit voortkomen. Het college onderzoekt daarnaast overige signalen en tips die relevant zijn voor het recht op bijstand.
2. Het college doet onderzoek naar de reden van de beëindiging van de uitkering en neemt op basis daarvan besluiten met betrekking tot de rechtmatigheid van de uitkering en de wederzijds tussen het college en de belanghebbende resterende verplichtingen en de afhandeling daarvan.

Artikel 28: Aangifte bij het Openbaar Ministerie

Indien een schending van de inlichtingenplicht leidt tot benadeling van de gemeente, doet het college, aangifte bij het Openbaar Ministerie, in overeenstemming met de door het Openbaar Ministerie op dit punt gehanteerde uitgangspunten in de Aanwijzing Sociale Zekerheidsfraude.

Artikel 29: Terugvorderen opgespoorde fraudebedragen

Het college stelt regels met betrekking tot herziening, terug- en invordering waarbij tenminste wordt geregeld:

- a. op welke wijze gebruik wordt gemaakt van de wettelijke bevoegdheid tot herziening, terugvordering en invordering van verstrekte voorziening;
- b. op welke wijze en wanneer er kan worden afgezien van het nemen van een terugvorderingsbesluit;
- c. op welke wijze er geheel of gedeeltelijk van terugvordering dan wel van invordering kan worden afgezien;
- d. met welke frequentie heronderzoeken plaats moeten vinden.

Artikel 30: Verhaal

Het college stelt regels op met betrekking tot verhaal op de onderhoudsplicht waarin ten minste wordt geregeld:

- a. Op welke wijze gebruik wordt gemaakt van de wettelijke bevoegdheid tot verhaal;

- b. Wanneer en op welke wijze er wordt afgezien van het nemen van een verhaalsbesluit, c.q. het invorderen van te verhalen voorziening;
- c. Met welke frequentie heronderzoeken plaats dienen te vinden.

Hoofdstuk 6: Toeslagen WWB

Paragraaf 6.1: Algemene bepalingen

Artikel 31: Aanvullende definities voor deze paragraaf

1. In dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

- a. *De wet*: de Wet werk en bijstand.
- b. *Normbedrag*: het toepasselijke naar leefvorm vastgestelde bedrag als bedoeld in artikel 20 en 21 van de wet.
- c. *Gehuwdennorm*: de norm als bedoeld in artikel 21, onderdeel c, van de wet.
- d. *Toeslag*: het verhogen van het normbedrag voor alleenstaanden en alleenstaande ouders met een percentage (ten hoogste 20%) van de gehuwdennorm.
- e. *Verlagen*: het verlagen van het normbedrag voor gehuwden met een percentage (ten hoogste 20%) van de gehuwdennorm.
- f. *Onderhuurder*: de persoon die onderhuurt of op commerciële basis een medebewoner is en wiens woonsituatie voldoet aan het volgende:
 - I. het te onderhuren/mede-te-bewonen deel van de woning is zelfstandig geschikt voor bewoning; en
 - II. de prijs per maand is minstens gelijk aan 10% van de gehuwdennorm; en
 - III. de onderhuurder/medebewoner staat ingeschreven in de basisadministratie van de gemeente op het onderhuuradres.
- g. *Hoofdbewoner*: een belanghebbende die eigenaar of hoofdhuurder is van woonruimte en die in de woonruimte hoofdverblijf heeft.
- h. *Zorgbehoevende*: degene die is aangewezen op verzorging ter voorkoming van opname in een verpleeg- of verzorgingshuis.
- i. *Woonkosten*: hetgeen in geld verschuldigd is voor het enkele gebruik van woonruimte waarin feitelijk verblijf wordt gehouden.
- j. *Woonlasten*: hetgeen in geld verschuldigd is voor het (mede)gebruik van voorzieningen, aanwezig in de woonruimte, waarin feitelijk verblijf wordt gehouden.

Artikel 32: De rechtsgronden

De rechtsgronden voor het verhogen of het verlagen van het normbedrag zijn:

- a. het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan met een of meer anderen;
- b. de woonsituatie.

Artikel 33: Leeftijdsbegrenzing

De bepalingen in deze verordening met betrekking tot het verhogen of verlagen van de bijstand als bedoeld in paragraaf 3.3 van de WWB gelden alleen voor belanghebbenden van 21 jaar of ouder doch jonger dan

pensioengerechtigde leeftijd. Voor gehuwden gelden de bepalingen van deze verordening alleen indien beide echtgenoten 21 jaar of ouder doch jonger dan de pensioengerechtigde leeftijd zijn.

Artikel 34: Indeling categorieën

1. Voor belanghebbenden aan wie bijstand kan worden verleend, geldt een categorieaanduiding.
2. De categorieën worden als volgt aangeduid:
 - a. alleenstaande;
 - b. alleenstaande ouder;
 - c. gehuwden.

Paragraaf 6.2: Criteria voor het verhogen van de bijstandsnorm

Artikel 35: Toeslag alleenstaanden en alleenstaande ouders

1. De norm wordt verhoogd met een toeslag als bedoeld in artikel 25, eerste lid van de wet indien de alleenstaande van 23 jaar en ouder en de alleenstaande ouder van 21 jaar en ouder hogere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de bijstandsnorm voorziet als gevolg van het niet of niet geheel kunnen delen van deze kosten met een ander.
2. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt 20% van de gehuwdennorm voor de alleenstaande en alleenstaande ouder in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft.
3. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt 10% van de gehuwdennorm voor de alleenstaande en alleenstaande ouder die met één of meer anderen, niet zijnde eigen meerderjarige kinderen, zijn hoofdverblijf heeft in dezelfde woning.
4. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt 10% van de gehuwdennorm voor de alleenstaande en alleenstaande ouder als deze hoofdbewoner is van de woning, voor deze woning woonkosten zijn verschuldigd en hij deze woonkosten kan delen met maximaal twee inwonenden, die geen bloedverwant zijn in de eerste graad. Als de woning gedeeld wordt met meer dan twee onderhuurders of medebewoners dan wordt de hoofdbewoner gezien als beroepsmatig verhuurder en zal geen toeslag worden toegekend.
5. Er wordt geen toeslag toegekend als een woning wordt bewoond waarvoor totaal geen woonkosten verschuldigd zijn.
6. Er wordt een toeslag van 10% toegekend als er een woning wordt bewoond waarvoor gedeeltelijke woonkosten verschuldigd zijn.
7. Voor de toepassing van dit artikel worden:
 - a. gehuwden aangemerkt als één inwonende;
 - b. de verzorgingsbehoevende die door belanghebbende wordt verzorgd niet aangemerkt als een persoon met wie kosten kunnen worden gedeeld.

Artikel 36: Afwijkende toeslag bij personen van 21 of 22 jaar

1. Een alleenstaande van 21 jaar heeft geen recht op een toeslag.
2. Een alleenstaande van 22 jaar heeft, onverminderd het bepaalde in artikel 38, recht op een toeslag van 5% in de hierna genoemde gevallen als hij een woning bewoont en hij voor die woning woonkosten of woonlasten verschuldigd is.

Paragraaf 6.3: Criteria voor het verlagen van de bijstandsnorm of de toeslag

Artikel 37: Verlagen bijstandsnorm gehuwden

1. De verlaging als bedoeld in artikel 26 van de wet vindt plaats indien het gezin lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan hebben dan waarin de bijstandsnorm voorziet, als gevolg van het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van deze kosten met een ander.
2. Het normbedrag voor gehuwden wordt verlaagd met 10% als zij:
 - a. Woonkosten verschuldigd zijn voor de woning en deze kan delen met maximaal twee inwonenden, die geen bloedverwant zijn in de eerste graad. Als de woning gedeeld wordt met meer dan twee onderhuurders of medebewoners dan wordt de hoofdbewoner gezien als beroepsmatig verhuurder en zal de uitkering verlaagd worden met 20% van de gehuwdennorm.
 - b. als de gehuwden inwonen bij anderen, niet zijnde bloedverwanten in de eerste graad als onderhuurder of medebewoner op commerciële basis.
3. Het normbedrag voor gehuwden wordt verlaagd met 20% als de gehuwden inwonen bij anderen, niet zijnde bloedverwanten in de eerste graad, niet als onderhuurder of medebewoner op commerciële basis.
4. Voor de toepassing van dit artikel worden:
 - a. Gehuwden aangemerkt als één inwonende;
 - b. De verzorgingsbehoevende die door belanghebbende wordt verzorgd niet aangemerkt als een persoon met wie kosten kunnen worden gedeeld.
5. De verlaging bedraagt:
 - a. 20% van de gehuwdennorm indien een woning wordt bewoond waarvoor totaal geen woonkosten verschuldigd zijn;
 - b. 10% van de gehuwdennorm als er een woning wordt bewoond waarvoor alleen woonlasten verschuldigd zijn.

Paragraaf 6.4: Slotbepalingen toeslagen WWB

Artikel 38: Verhogen of verlagen van het normbedrag bij zorgbehoevendheid

Een zorgbehoevende die door een hoofd- of medebewoner wordt verzorgd, dan wel een verzorger die een zorgbehoevende hoofd- of medebewoner verzorgt, wordt voor de toepassing van de rechtsgrond als bedoeld in artikel 32, aanhef en onder a en b van deze verordening (inzake het kunnen delen van de kosten met een of meer anderen respectievelijk de woonsituatie), voor wat betreft hun onderlinge zorgrelatie, niet als kostendelende hoofd- of medebewoner aangemerkt.

Artikel 39: Anti-cumulatiebepaling

Bij samenloop van toepasselijke rechtsgronden wordt het verhogen dan wel het verlagen van het normbedrag vastgesteld op maximaal 20% van de gehuwdennorm.

Hoofdstuk 7: Cliëntenparticipatie WWB

Artikel 40: Aanvullende definities voor dit hoofdstuk

In dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

- a. Cliëntorganisaties: organisaties van cliënten die mede de belangen van cliënten behartigen.

- b. Platform: het Platform Minima Goirle, een uit vertegenwoordigers van cliënten en cliëntenorganisaties bestaand inspraakorgaan met taken en bevoegdheden zoals bedoeld in artikel 47 van de WWB en in dit hoofdstuk omschreven.

Artikel 41: Taak en doelstelling

1. Met de instelling van een Platform Minima Goirle en het overleg wordt beoogd meerwaarde te bereiken in de kwaliteit van de dienstverlening bij de uitvoering van de WWB, het lokale minimabeleid en de inkomensafhankelijke aspecten van de Wet maatschappelijke ondersteuning.
2. Het Platform heeft tot taak het gevraagd en ongevraagd adviseren van het college en de gemeenteraad over alle onderwerpen die de vorming, de uitvoering, de controle en de evaluatie van het gemeentelijk beleid ten aanzien van cliënten betreffen, daaronder begrepen de wijze waarop rijksregelgeving wordt uitgevoerd.
3. Het Platform is niet bevoegd te adviseren naar aanleiding van klachten, bezwaarschriften en andere zaken die op individuele cliënten betrekking hebben, met uitzondering van de hierbij gehanteerde procedures en regelingen.

Artikel 42: Werkwijze

1. Het platform stelt voor haar doel, samenstelling en werkwijze een notitie op die ter goedkeuring aan het college wordt voorgelegd en als bijlage bij deze verordening opgenomen wordt.
2. De gemeente wijst een bestuurlijk en ambtelijk primaathouder aan als aanspreekpunt voor de communicatie met het Platform. De betreffende primaathouder zal andere betrokken bestuurders of ambtenaren in het overleg betrekken, indien het onderwerp van advisering hiertoe noodzaakt.
3. Tussen de primaathouders en het Platform vindt minimaal twee maal per jaar een structureel overleg plaats en zoveel vaker als noodzakelijk. Het initiatief voor een bijeenkomst kan uitgaan van de gemeente of van het Platform. Agendapunten kunnen aangedragen worden door beide partijen.
4. Het college van burgemeester en wethouders draagt er zorg voor tenminste tien werkdagen voor het geplande overleg de agenda en stukken zijn toezonden.
5. Indien het college een beslissing neemt die afwijkt van het advies van het Platform dan brengt zij dit gemotiveerd ter kennis van de gemeenteraad en het platform.

Artikel 43: Faciliteiten

1. Om haar taak naar behoren te kunnen uitvoeren ontvangt het Platform via de begroting van de Twern een jaarlijks werkbudget.
2. Leden, die schriftelijke stukken nodig hebben voor de voorbereiding op een vergadering voor het raadplegen van derden kunnen deze kosteloos bij de afdeling sociale zaken verkrijgen, voor zover deze stukken van de gemeente afkomstig zijn.
3. De kosten van ambtelijke ondersteuning en de faciliteiten voor de vergaderingen worden gratis door de gemeente aan het Platform ter beschikking gesteld voor zover de vergaderingen plaatsvinden in het gemeentekantoor of gemeentehuis.

Hoofdstuk 8: Slotbepalingen

Artikel 44: Onvoorziene omstandigheden

In alle gevallen waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 45: Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen afwijken van de bepalingen in deze verordening, als toepassing daarvan tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 46: Inwerkingtreding

De verordening treedt na de dag na bekendmaking in werking

Artikel 47: Intrekking oude verordening

Gelijktijdig met de inwerkingtreding van deze verordening wordt de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013 ingetrokken.

Artikel 48: Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013-II.

Aldus besloten door de raad van de gemeente Goirle in zijn vergadering van 29 oktober 2013.

, de voorzitter

, de griffier

Toelichting Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013-II

Inleiding

De verordeningen op re-integratie, afstemming, handhaving en toeslagen (alleen voor de WWB) zijn in Goirle samengevoegd tot één verzamelerordening. Hiervoor is gekozen omdat de onderwerpen zeer nauw samenhangen om de regelgeving te vereenvoudigen en het aantal regels terug te dringen. De verzamelerordening is in regionaal verband opgesteld.

De WWB is met ingang van 2013 ingrijpend gewijzigd vanwege de invoering van de Wet aanscherping handhaving SZW-wetgeving (hierna: fraudewet). Op basis hiervan is de afstemmingsbepaling over de schending van de inlichtingenplicht vervangen door een bestuurlijke boete. Daarnaast moest de gemeente een verordening vaststellen rondom de verrekening van de recidiveboete. Deze nieuwe verordening is – om te komen tot vermindering van het aantal regels - ook op in de verzamelerordening. Dit is gebeurd in paragraaf 4.2. Deze paragraaf geldt alleen voor de WWB. De bestuurlijke boete geldt ook voor de andere regelingen (IOAW en IOAZ) maar de bepalingen rondom de recidive zijn in deze regelingen wettelijk bepaald.

De rijksoverheid heeft de fraudewet vastgesteld omdat uitkeringsfraude streng bestraft moet worden. Dit vanwege de financiële houdbaarheid, maar vooral vanwege het maatschappelijk draagvlak. De overige sociale zekerheidsregelingen kennen een strenger regime dan de WWB omdat voor de WWB nog steeds de vangnetfunctie voor geldt. Bij recidive fraude bij de andere regelingen wordt maximaal vijf jaar de beslagvrije voet losgelaten, wat betekent dat mensen ook vijf jaar geen uitkering ontvangen. Als er dan geen inkomen is, kunnen zij een beroep doen op bijstand. Feitelijk ontvangen de mensen dan twee inkomens, waarvan er één geen daadwerkelijke uitbetaling kent. Om grotere problemen te voorkomen kent de fraudewet een vrijlating van een deel van de uitkering ter compensatie van de huur- en zorgtoeslag.

Het kabinet beschrijft deze ontwikkelingen als volgt:

Individueel, maatschappelijk en financieel belang nieuwe aanpak

“Ieder mens heeft recht op zelfbeschikking, verdient de kans het beste uit zichzelf te halen en zich te ontplooiën. We schrijven niemand af, maar spreken iedereen aan. Een baan is immers de beste sociale zekerheid. Natuurlijk zorgen we samen voor wie echt niet kan meedoen.” Zo beschrijft het regeerakkoord van dit kabinet het individuele belang dat iedereen die dat kan, ook naar vermogen meedoet. Meedoen naar vermogen dient daarnaast ook een maatschappelijk en economisch belang. De arbeidsmarkt staat voor grote veranderingen. Voor het eerst sinds decennia neemt het aantal werkenden af. Als er niets gebeurt, komt de samenleving straks mensen tekort om het werk te doen. Terwijl er intussen om uiteenlopende redenen nog veel mensen langs de kant staan die (gedeeltelijk) wel kunnen werken. Dat is sociaal en economisch ongewenst.”¹

Aanpassing verordening 2013-II

De Wet inburgering is per 1 januari 2013 gewijzigd. De rol van de gemeente verandert hierbij. Als gevolg hiervan is de verordening op het gebied van inburgering gewijzigd. De raad heeft de Verordening Wet inburgering gemeente Goirle 2013 vastgesteld. Daarnaast werken de wijzigingen op het gebied van inburgering door in het beleid op het gebied van handhaving Wet werk en bijstand (WWB) c.a. zoals opgenomen in de

¹ Citaat uit de hoofdlijnen notitie Werken naar vermogen

Verzamelerordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2013. Concreet betekent dit dat artikel 16 van de verzamelerordening komt te vervallen.

In de verzamelerordening voeren we daarnaast een aantal kleine wijzigingen door. Het betreft de correctie van een aantal 'weeffouten' en een andere redactie van moeilijk geformuleerde bepalingen.

De Verzamelerordening 2013 is als volgt opgebouwd:

1. Algemene bepalingen
2. Re-integratie
3. Maatregelen en afstemming
4. Bestuurlijke boete
5. Bestrijden misbruik en oneigenlijk gebruik
6. Toeslagen WWB
7. Cliëntenparticipatie
8. Slotbepalingen

Hoofdstuk 1: Algemene bepalingen

Artikel 1: Definities

De centrale rol van participatie in de WWB (werk boven inkomen en iedereen doet mee) raakt in het bijzonder de doelgroep, het karakter en de reikwijdte van begrippen als arbeidsinschakeling, ondersteuning en voorzieningen. De in de verzamelerordening gebruikte begrippen sluiten zoveel mogelijk aan bij die van de WWB en de andere wetten. Dit uit het oogpunt van helderheid en structuur. Hiermee maken we het voor de burger gemakkelijker om de samenhang te zien tussen het doel van de wetgeving en de in de verordening uitgewerkte beleidskaders. Voor zover er definities niet in de Verordening zijn opgenomen, gelden deze zoals in de verschillende wetten bedoeld.

De definities in deze paragraaf gelden voor de gehele Verzamelerordening, met uitzondering van de paragraaf 4.1 en hoofdstuk 6, omdat deze alleen gelden voor de WWB.

Hoofdstuk 2: Re-integratie

Dit hoofdstuk regelt het ondersteunen en het aanbieden van voorzieningen aan werkzoekenden die behoren tot de doelgroep. De opdracht hiertoe is geregeld in artikel 7 van de WWB en 34 IOAW. Voor de IOAZ en Bbz gelden deze regels niet.

Artikel 2: Opdracht en taak van het college

Het is aan het college om te zorgen voor een voldoende aanbod van voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling. De wet en de verordening gaan uit van door het college noodzakelijk geachte voorzieningen. Door deze omschrijving is het aanbieden van een voorziening afhankelijk te stellen van sociaaleconomische factoren en de middelen uit het participatiebudget. De ondersteuning is dan ook geen afdwingbaar recht zoals een belanghebbende dat het liefst zou zien. Het college moet zorgen voor een varieerd aanbod aan voorzieningen en legt deze vast in de beleidsregels.

Met teruglopende middelen vanuit het participatiebudget en oplopende bestanden uitkeringsgerechtigden moeten we met minder middelen meer mensen begeleiden naar regulier werk.. Uitgangspunt is om te kiezen voor het ondersteunen naar werk van zoveel mogelijk mensen, waarbij we niet langer investeren in activiteiten die niet direct te koppelen zijn aan een plek op de arbeidsmarkt op termijn. De verordening is een vertaling van dit beleidskader naar de uitvoering. Er is voor gekozen geen uitgebreide invulling te geven aan alle in te zetten instrumenten, omdat dit tot de taak en bevoegdheid van het college behoort. Het college zal dan ook de beleidskader in concrete instrumenten omzetten.

Lid 3: Het college betreft bij het afwegen van de belangen bij het aanbieden van voorzieningen onder meer de situatie op de arbeidsmarkt, de mate van investering in een belanghebbende (eerder aangeboden voorzieningen), het vooruitzicht op inkomen uit betaalde arbeid als ook de mogelijkheid van een voorliggende voorziening waaronder voor jongeren de terugkeer naar het reguliere onderwijs.

Lid 6: Wanneer het college derden inschakelt voor het uitvoeren van re-integratievoorzieningen zal het hierbij de gemeentelijke richtlijnen voor in-, aan- en uitbesteden in acht nemen.

Lid 7: Als we een voorziening aanbieden leggen we dit schriftelijk vast. Voor jongeren tot 27 jaar doen we dat in een plan van aanpak. Het plan van aanpak bevat in ieder geval een omschrijving van de te verrichten activiteiten naar aard, doel en omvang en de duur hiervan. Dit plan van aanpak sturen we mee als bijlage bij de beschikking. Voor personen ouder dan 27 jaar leggen we de aanbieding van de voorziening vast in de beschikking.

Lid 8: Bij flankerend beleid voor het wegnemen van belemmeringen voor arbeidsinschakeling valt te denken aan voorzieningen als indicatiestelling, nazorg, schuldhulpverlening, en dergelijke.

Artikel 3: Aanspraak

In deze verordening is geregeld dat jongeren tot 27 jaar pas aanspraak kan maken op ondersteuning vier weken nadat zij zich gemeld hebben bij het UWV WERKbedrijf. In deze periode heeft de jongere een inspanningsverplichting om alles op alles te zetten om zelf werk te vinden. De gemeente biedt in deze periode geen actieve ondersteuning gericht op arbeidsinschakeling of inkomen. Indien de jongere zich echter onvoldoende heeft ingezet om aan het werk te komen leggen we bij de toekenning van de uitkering direct een sanctie op. Wanneer jongeren totaal niet meewerken tijdens de zoektermijn, ontstaat er van rechtswege geen recht op uitkering. Daarnaast kunnen we de jongere een maatregel opleggen vanwege een onvoldoende actieve houding.

Van het opleggen van een zoektermijn kunnen we afzien als er sprake is van zodanig bijzondere omstandigheden waardoor een wachttijd niet verantwoord is. Bijvoorbeeld omdat er acute problematiek speelt op het terrein van armoede (aansluiten bij betalingscyclus), crisissituaties (broodnood, dreigende uithuis zetting) of omdat relatief eenvoudig objectief kan worden vastgesteld dat de belanghebbende niet beschikt over voldoende zelfredzaamheid (bijv. beperkte verstandelijke vermogens). Hiervan zal slechts in zeer uitzonderlijke situaties sprake zijn.

In dit artikel gaat het om de aanspraak die iemand vanuit de doelgroep heeft of kan hebben richting college voor ondersteuning bij re-integratie. Uiteindelijk beslist het college aan de hand van de criteria zoals deze vastgelegd zijn in de beleidsregels. Uitgangspunt van de inzet is gericht op de kortste weg naar duurzaam en regulier werk voor belanghebbenden met arbeidsperspectief, maar die niet in staat zijn om zonder ondersteuning aan het werk te komen. De problematiek die maakt dat de belanghebbende nog niet direct bemiddelbaar is, is in beginsel op te lossen casu quo beheersbaar te maken in een periode van maximaal twaalf maanden.

De aanspraak voor mensen zonder uitkering, die wel tot de doelgroep behoren is beperkt. Dit past in de visie op re-integratie waarbij we de steeds schaarsere middelen inzetten voor de doelgroepen die dit het hardst nodig hebben. Het college kan besluiten om toch voorzieningen in te zetten op NUG-gers, maar gezien de primaire doelstelling WWB-ers is dit beperkt.

Artikel 4: Voorzieningen aan de belanghebbende

Dit artikel geeft het college de mogelijkheid om de aard van de voorzieningen in beleidsregels vast te leggen.

Lid 2 geeft het college de mogelijkheid om in beleidsregels de tegenprestatie nader uit te werken. De tegenprestatie moet bestaan uit tijdelijke maatschappelijk nuttige activiteiten, zonder dat deze er toe bijdragen dat het arbeidsmarktperspectief perse verbetert. Het moet hierbij altijd gaan om kortdurende, tijdelijke activiteiten die geen verdringing op de arbeidsmarkt met zich meebrengen. Het moet ook proportioneel zijn: wat kun je in redelijkheid van iemand verwachten. De gedachte achter de tegenprestatie is dat iemand iets terug doet voor de uitkering.

Lid 3 geeft het college de mogelijkheid om ook te verwijzen naar maatschappelijke participatie. Dit bestond tot op heden uit klassieke sociale activering. In verband met de overgang van de dagbesteding AWBZ naar gemeenten zal de invulling hiervan gaan wijzigen. We zullen nog steeds onze verantwoordelijkheid nemen voor ondersteuning naar maatschappelijke participatie van mensen die een grote afstand tot de arbeidsmarkt hebben. Maar we zullen dit op andere manieren invullen.

Artikel 5: Voorzieningen aan de werkgevers

Het college kan ook voorzieningen toekennen ten behoeve van werkgevers. Dit is dan altijd gekoppeld aan een individuele rechthebbende, nooit in het algemeen. Voorzieningen die ten behoeve van de werkgever kunnen worden verstrekt zijn o.a. de uitstroompremie, loonkostensubsidie en loondispensatie. Bij het laatste krijgt de werkgever toestemming om naar loonwaarde voor de betreffende werknemer te gaan betalen, wat lager kan zijn dan het wettelijk minimumloon. Het college zal de loonwaarde bepalen, maar doet dit in overleg met de werkgever. Hiertoe worden regels gesteld door het college.

Artikel 6: Handhaven participatie en beëindigen ondersteuning

De regels op het sanctioneren van het niet nakomen van verplichtingen, met uitzondering van de inlichtingenplicht zoals genoemd in artikel 17, eerste lid, WWB, zijn opgenomen in hoofdstuk 3 van deze verordening. Wanneer een niet uitkeringsgerechtigde of ANW-er een voorziening krijgt aangeboden en zich niet houdt aan de hierbij horende verplichtingen, zullen we de voorziening beëindigen.

Volgens lid 4 kan het college besluiten enige tijd geen voorzieningen aan te bieden. Het is afhankelijk van de soort voorziening die eerder beëindigd is, en vooral van de kostprijs hiervan, hoe lang enige tijd zal duren. Hoe duurder de voorziening, hoe langer het college kan wachten met het aanbieden van een nieuwe voorziening. Dit is maatwerk, afhankelijk van de soort voorziening en de mate van niet-nakoming hiervan en de verwijtbaarheid hiervan. Het college zal dit individueel moeten motiveren als de belanghebbende hier om vraagt.

Artikel 7: Premie en bijdrage participatie(plaats) voor personen ouder dan 27 jaar

Bijstandsgerechtigden met een kleine kans op inschakeling in het arbeidsproces, en die daardoor vooralsnog niet bemiddelbaar zijn op de arbeidsmarkt, kunnen voor een terugkeerbaan in aanmerking komen. De werkzaamheden in een participatieplaats moeten aan twee voorwaarden voldoen, namelijk dat de betrokkene de werkzaamheden in het kader van de re-integratie verricht en dat het om additionele werkzaamheden gaat. Mensen verrichten werkzaamheden in een participatieplaats in het perspectief van hun re-integratie met behoud van uitkering. Dit wil zeggen dat de activiteit primair gericht moet zijn op het bevorderen van de mogelijkheden van de betrokkene om uit de bijstand te stromen naar reguliere arbeid. Nadere uitwerking vindt in beleidsregels plaats.

Hoofdstuk 3: Maatregelen en afstemming

Dit hoofdstuk laat de volgende indeling zien:

- Paragraaf 3.1: algemene bepalingen
- Paragraaf 3.2: gedragingen en bijbehorende maatregelen

Paragraaf 3.1: Algemene bepalingen

De WWB, IOAW en IOAZ kennen meerdere verplichtingen voor uitkeringsgerechtigden. De gemeente kan besluiten om mensen vanwege individuele redenen een ontheffing te verlenen van sommige van deze verplichtingen. Nooit kunnen we een ontheffing geven van de inlichtingen- of medewerkingsplicht. Wel kunnen we vanwege dringende redenen een ontheffing geven van de arbeids- en/of re-integratieverplichting. De ontheffing is tijdelijk en individueel en geldt nooit voor echtgenoten gezamenlijk. Het onderscheid in verplichtingen vergroot de mogelijkheid tot participatie naar het uitgangspunt: iedereen doet mee naar vermogen. In de regel geven we geen ontheffing van de re-integratieverplichting. Toch kan het in bepaalde situaties voorkomen dat we van beide verplichtingen ontheffing geven, maar dit is de uitzondering. De wet kent geen categoriale ontheffingen van de verplichtingen. Alleen de alleenstaande ouders, die de volledige zorg hebben van een tot last komend kind tot 5 jaar, nemen een bijzondere positie in. Zij kunnen een verzoek indienen om ontheffing te krijgen van de arbeidsverplichting (niet de re-integratieverplichting!). Deze ontheffing kunnen we slechts één keer verlenen en geldt voor de periode waarin het jongste kind de leeftijd van vijf jaar nog niet bereikt, met dien verstande dat de totale duur van de ontheffing ten hoogste zes jaar kan bedragen. Als we er een ontheffing verlenen, stellen we een plan van aanpak op waarin we de activiteiten gedurende de ontheffing van de arbeidsplicht opnemen. Nadere uitwerking vindt in beleidsregels plaats.

Bij mantelzorg is ontheffing aangewezen als dit noodzakelijk is en ondersteunde zorg ontbreekt. Meer in het algemeen mag de wens van een werkzoekende om mantelzorg te verlenen de kortste weg door of naar betaald

regulier werk in redelijkheid niet belemmeren. Bij het afwegen van belangen betrekken we ook de geschiktheid van de mantelzorger voor de zorgtaak.

Een maatregel of een boete

Tot 1 januari 2013 legden we een maatregel op als een uitkeringsgerechtigde zich niet aan zijn verplichtingen hield. Om welke verplichting het ging was daarbij niet relevant. Na 1 januari 2013, met de invoering van de fraudewet, verandert dit. Met de wet krijgt het college de plicht om een boete op te leggen als sprake is van schending van de inlichtingenplicht. De eerdere bevoegdheid om een maatregel in deze situatie op te leggen verdwijnt. Gaat het om de schending van een andere verplichting dan de inlichtingenplicht dan is een maatregel nog wel aan de orde. Denk aan schending van de meewerkplicht, arbeid- en re-integratieplicht, aan tekortschietend besef van verantwoordelijkheid, het zich zeer ernstig misdragen of als het gaat om nadere verplichtingen die leiden tot vermindering of beëindiging van het beroep op bijstand.

De bestuurlijke boete is uitgewerkt in hoofdstuk 4. In hoofdstuk 3 is de verplichting als bedoeld in artikel 18 van de WWB uitgewerkt om vorm en inhoud te geven aan een sanctiebeleid: het vaststellen van een afstemmingsverordening. Het verlagen van de uitkering is voorgeschreven als de belanghebbende naar het oordeel van het college:

- a. tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan;
- b. de uit de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz voortvloeiende verplichtingen, anders dan benoemd in artikel 17 WWB niet of onvoldoende nakomt. Hieronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen.

Het sanctiebeleid is uitgewerkt tegen de visie, dat een uitkering een tijdelijke overbrugging is, totdat participatie door en naar betaald werk. Op grond van de eigen verantwoordelijkheid zijn uitkeringsgerechtigden wettelijk verplicht al datgene te doen wat nodig en mogelijk is om in het eigen bestaan te voorzien. Wij ondersteunen hen hierin en moedigen hen aan via het beleid voor het stimuleren van participatie. De tegenhanger is het sanctiebeleid. Als een belanghebbende een noodzakelijk traject tot het verhogen van de participatie frustreert, benaderen we dit snel en streng (lik op stuk beleid). Zeker waar het betreft agressie/geweld tegen de dienstverleners die de wetten uitvoeren treedt de gemeente op. We willen laten zien dat we dit niet tolereren. Maar vooral willen we er voor zorgen dat mensen hun verplichtingen nakomen.

De preventieve prikkel (de pakkans) willen we bevorderen, zodat sanctioneren niet nodig is. Maar als het nodig is, leggen we een maatregel op.

In deze paragraaf staan de algemene bepalingen met betrekking tot het opleggen van maatregelen. De meeste artikelen spreken voor zich en behoeven geen toelichting. De bepalingen in deze paragraaf zijn dwingend, er is in beginsel weinig ruimte voor afwijkingen. Het sanctiebeleid moet voldoen aan de vereisten van de specifieke wetten en de Algemene wet bestuursrecht. Deze bepaling komt tegemoet aan de beginselen van zorgvuldigheid, rechtszekerheid en motivering bij het opleggen van een sanctie. De gestelde waarborgen verduidelijken de rechtspositie van de belanghebbende in relatie tot de inkomensgarantie op minimumniveau.

In het samengevoegde sanctiebeleid voor WWB en IOAW/ IOAZ/Bbz spreken we uit oogpunt van uniformiteit over 'het verlagen van de uitkering'. Voor de WWB gaat het om het verlagen van de "bijstandsnorm", voor de

IOAW/ IOAZ om het verlagen van de 'grondslag' . Bij de Bbz gaat het om de bijstandsuitkering voor levensonderhoud.

Maatwerk uitgewerkt in de artikelen 8 t/m 10

Het sanctiebeleid moet voldoen aan de vereisten van de WWB en de Algemene wet bestuursrecht. Deze bepalingen komen tegemoet aan de beginselen van zorgvuldigheid, rechtszekerheid en motivering bij het opleggen van een sanctie. De gestelde waarborgen verduidelijken de rechtspositie van de belanghebbende in relatie tot de WWB inkomensgarantie op minimumniveau.

Artikel 11: Ingangsdatum en tijdvak

Lid 1: de maatregel kan pas ingaan op het moment dat iemand hiervan op de hoogte is gesteld, dus als hij of zij de beschikking heeft ontvangen. Daarom gaat de maatregel in de maand volgend op de maand waarin we de beschikking versturen. Meestal wijzigt de bijstandsnorm niet. Voor de effectuering van de maatregel geldt de norm in de maand waarin we deze effectueren, om te voorkomen dat we iemand financieel onevenredig benadelen. Een voorbeeld hierbij is dat iemand de norm alleenstaande heeft op het moment dat we de maatregelwaardige gedraging constateren en de norm echtpaar op het moment dat we de maatregel effectueren. Als we een maatregel van 10% gedurende 1 maand opleggen, effectueren we de maatregel op de norm echtpaar. In dit geval is de maatregel hoger, maar het kan andersom ook zo zijn dat de maatregel lager uitvalt als de situatie omgekeerd is (echtpaar wordt alleenstaande).

Lid 2: De maatregel heeft geen terugwerkende kracht en gaat in per de eerste van de maand volgend op de beschikkingsdatum. Uitzondering hierop is bij de aanvraag. Als er dan sprake is van een maatregelwaardige gedraging gaat deze in per datum aanvraag of datum gedraging, als deze hierna ligt, mits de uitkering niet al is uitbetaald. Is dit wel zo, dan geldt de hoofdregel van de eerste van de maand volgend op de beschikking.

Lid 4: Als er sprake is van meerdere maatregelwaardige gedragingen, dan zullen we altijd de maatregel met de hoogste sanctie opleggen. De sancties tellen we dus niet bij elkaar op.

Lid 5: als de uitkering is beëindigd kunnen we een maatregel niet meer effectueren omdat de maatregel altijd de verlaging is van de uitkering. Wanneer echter de klant binnen een half jaar terugkomt in de uitkering en er is nog enig causaal verband tussen de verwijtbare gedraging en de bijstandsbehoefte, dan kan het college besluiten om vanwege ongenoegzaam besef van verantwoordelijkheid alsnog een maatregel op te leggen. Let wel: dit is dan een nieuwe afstemming!

Artikel 12: De berekeningsgrondslag van de maatregel

We verlagen de bijzondere bijstand niet, tenzij er sprake is van bijzondere bijstand voor levensonderhoud, zoals bedoeld in de wet in artikel 12.

Artikel 13: Waarschuwing

In plaats van het opleggen van een maatregel kunnen we in sommige situaties volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing. Dit kan alleen in de situaties waarin de verordening dit toestaat en is beperkt tot de inschrijving UWV en bij schending van de inlichtingenplicht zonder benadeling.

Bij een alleenstaande ouder die ontheffing heeft van de re-integratieverplichting op grond van artikel 9a, leggen we een maatregel op als uit de houding en gedragingen van de alleenstaande ouder ondubbelzinnig blijkt dat de verplichtingen op grond van artikel 9, eerste lid, onderdeel b, van de WWB niet wil nakomen. We schorten dan de ontheffing van de arbeidsverplichting op en we beoordelen een maatregel. De opschorting (of weigering) van de toestemming volgt uit de wet en herhalen we daarom niet in de verordening. Het zelfde geldt voor de jongeren die ondubbelzinnig weigert mee te werken tijdens de zoektermijn: het recht op uitkering ontstaat van rechtswege niet.

De waarschuwing telt mee voor de recidive en zullen we hiertoe dan ook registreren.

Artikel 14: Horen van de belanghebbende(n)

Bij het opleggen van een maatregel schrijft de Awb voor dat we de belanghebbende horen en dat we een schriftelijk besluit nemen. Vanzelfsprekend zijn de bepalingen van de Awb hierop ook van toepassing. In dit artikel staan alleen de bijzondere bepalingen voor de uitvoering van de WWB.

De sanctie gaat pas in als de belanghebbende hier van op de hoogte is gesteld. Het college kan slechts in bepaalde situaties gemotiveerd afzien van het horen.

Paragraaf 3.2: Gedragingen en bijbehorende maatregelen

Artikel 15: Geen of onvoldoende meewerken aan het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid

Verlaging van 100% gedurende 1 maand

De activiteiten die in dit artikel zijn opgesomd wegen allemaal zeer zwaar, gelet op de eigen verantwoordelijkheid van de uitkeringsgerechtigde om al datgene te doen wat nodig en mogelijk is om in het eigen bestaan te voorzien. Een tekortkoming van deze aard druist zo in tegen het centrale uitgangspunt tot participatie naar vermogen, dat we een verlaging van de uitkering van 100% voor de duur van één maand proportioneel achten. Deze maatregel achten we redelijk en billijk, omdat de belanghebbende door diens opstelling, houding of gedrag niet zelf in het bestaan kan voorzien. Met name de gedraging het weigeren van een passend re-integratieaanbod en het niet naar vermogen meewerken aan het verrichten van de tegenprestatie zien we tegen het licht van het sterk teruglopende participatiebudget. Dit maakt dat het niet waarden van de financiële inzet ten behoeve van re-integratie maatregelwaardig is.

Het college kan op basis van individuele omstandigheden besluiten de maatregel op te knippen in 2 maanden 50%. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn bij gezinnen met kleine kinderen die door de maatregel van 100% in grote problemen komen en waardoor de huisvesting in het geding komt.

In lid 3 noemen we een aantal gedragingen waarop een sanctie staat van 20%. Ook in het licht van het teruglopende participatiebudget achten we deze maatregel redelijk en proportioneel.

In lid 4 is opgenomen dat we het niet ingeschreven staan bij het UWV werkbedrijf met 5% sanctioneren. Het college werkt de participatieladder om de afstand tot de arbeidsmarkt van de uitkeringsgerechtigden (en aanvragers) te meten. Uitgangspunt is hoe dichter men staat bij de arbeidsmarkt, hoe hoger de sanctie. Daarom

staat verderop in dit artikel bepaald dat we de hoogte van de maatregel halveren bij een grotere afstand tot de arbeidsmarkt. We sluiten daarmee aan bij de indeling op de participatieladder.

Bij recidive verdubbelen we de duur van de maatregel.

Voor alle maatregelen die betrekking hebben op doelmatigheid geldt dat wanneer een belanghebbende bij herhaling geen gehoor geeft aan een oproep om ergens te verschijnen in het kader hiervan, het onderzoek naar doelmatigheid verandert in een onderzoek naar de rechtmatigheid. Uit de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) blijkt dat er in deze situaties gerechtvaardigde twijfel ontstaat naar het daadwerkelijk verblijven binnen de gemeente van de belanghebbende nu deze steeds niet verschijnt of anderszins laat blijken niet op de hoogte te zijn van afspraken. We starten dan een onderzoek naar het voortgezet recht op uitkering.

We kunnen de uitkering beëindigen als we het recht op uitkering niet langer kunnen vaststellen omdat de belanghebbende herhaaldelijk niet reageert op oproepen. We gaan in dat geval nadrukkelijk over van een doelmatigheidsonderzoek naar een rechtmatigheidsonderzoek.

Jongeren

Er bestaat geen recht op ondersteuning en ook niet op uitkering als uit het gedrag en de houding van de jongere ondubbelzinnig blijkt dat hij geen inspanningen heeft gepleegd en onwillig blijft om aan de verplichtingen te voldoen. Jongeren die zich zodanig aan de verantwoordelijkheid om te voorzien in het eigen bestaan onttrekken, kunnen geen aanspraak maken op bijstand. Jongeren kunnen deze consequenties voorkomen door afspraken na te komen, actief naar werk te zoeken en al datgene te doen wat nodig en mogelijk is om zelf aan het werk te komen.

WSW

Het lijkt een tegenspraak dat mensen verplicht zijn om mee te werken aan het onderzoek naar de doelgroep WSW, maar als ze tot deze doelgroep behoren geen verplichting hebben om hier verder aan mee te werken. Dit heeft te maken met het feit dat via de toelating tot de WSW vastgesteld wordt dat iemand een 'arbeidshandicap' heeft, toch in ieder geval niet eenvoudig bemiddelbaar zal zijn op de reguliere arbeidsmarkt. Dat verklaart waarom als eenmaal de indicatie is gesteld, deze mensen ontheven kunnen worden van de arbeids- en (verdere) re-integratieverplichting.

Artikel 16: Inburgering

Dit artikel is vervallen in verband met de wijzigingen in de WI.

Artikel 17: Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid kan uit allerlei gedragingen blijken zoals:

- een onverantwoorde besteding van vermogen;
- geen of te late aanvraag doen voor een voorliggende voorziening;
- het niet nakomen van de verplichting tot het instellen van een alimentatievordering;
- het door eigen toedoen niet behouden van werk.

De sanctie stemmen we af op het benadelingbedrag. Wanneer het niet mogelijk is een benadelingbedrag vast te stellen, terwijl er wel sprake is van benadeling, dan leggen we een maatregel van 20% van de uitkering gedurende 1 maand op. Dit geldt zowel voor algemene bijstand als bijzondere bijstand. Voor de bijzondere bijstand geldt dat, wanneer de belanghebbende verwijtbaar geen beroep doet op een voorliggende voorziening, we de bijzondere bijstand afstemmen ter hoogte van het bedrag waarvoor de belanghebbende een hoger beroep op bijstand doet.

Onverantwoord interen

Bij het onverantwoord interen van vermogen of het weggeven (schenken) van vermogen met het doel om eerder uitkering te verkrijgen is de hoogte van de sanctie gekoppeld aan de duur van de schadelast voor de gemeente. Deze maatregel geldt niet voor de IOAW omdat deze regeling geen vermogensbepaling kent. Let wel: er moet dus wel sprake zijn van een causaal verband tussen het wegschuiven van het vermogen (of te snel uitgeven hiervan) en de uitkeringsafhankelijkheid en zelfs enige mate van opzet hiertoe. Wanneer iemand luxe heeft geleefd en te snel heeft ingeteerd maar de bijstandsbehoefte was op geen enkele manier voorzienbaar, dan leggen we geen sanctie op. Het verdient dus een heel zorgvuldig onderzoek om te komen tot deze zware sanctie.

Wanneer er sprake is van versneld interen of wegschenken van vermogen verlagen we de uitkering gedurende de periode dat de belanghebbende eerder een beroep op bijstand doet, met 100%. Als dit tot problemen leidt, kunnen we de bijstand in de vorm van een lening verstrekken conform artikel 48 van de wet. Versneld interen van vermogen berekenen we naar de systematiek van 1½ maal de norm per maand plus de premie van de zorgverzekering. Daarnaast houden we ook altijd rekening met eventuele extra kosten die iemand heeft puur omdat er sprake is van een hoger inkomen en dus ook levensstandaard.

Eventueel kunnen we leenbijstand toekennen als er niets meer over is van het spaargeld of vermogen. Is er bijvoorbeeld een auto die niet strikt noodzakelijk is om te gaan werken, dan zou de belanghebbende die kunnen verkopen om van de opbrengst te leven, ook al blijft de waarde onder het maximaal vrij te laten vermogen. Als we leenbijstand toekennen, zal de aflossingscapaciteit 10% per maand zijn, hier sluiten we aan bij de beslagvrije voet omdat er sprake is van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid.

Niet behouden algemeen geaccepteerde arbeid

Een bijzondere vorm van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid is het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid, waaronder begrepen gesubsidieerde arbeid. Volgens vaste jurisprudentie is het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid namelijk niet terug te voeren op de arbeids- en re-integratieverplichting, maar valt deze gedraging onder het begrip tekortschietend besef van verantwoordelijkheid (artikel 18 WWB).

Het gaat hierbij zowel om het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid voorafgaand aan de aanvraag dan wel het tijdens de bijstand door eigen toedoen niet behouden van deeltijdarbeid. Het gaat bijvoorbeeld om verwijtbaar ontslag, bijvoorbeeld een ontslag op staande voet. Omdat het in de praktijk gaat om een gedraging die toch een zekere samenhang laat zien met het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid, sluiten we voor de hoogte van de maatregel daarbij aan (100%). Met dien

verstande dat we bij het niet behouden van arbeid van geringe omvang de hoogte van de maatregel vaststellen naar de mate waarin belanghebbende inkomen heeft verloren.

Artikel 18: Verlies van een passende en toereikende voorliggende voorziening door verrekening bestuurlijke boete

Iemand die vanwege recidive wel recht heeft op een voorliggende voorziening die niet tot uitbetaling komt, kan vanaf dat moment aanspraak maken op bijstand. De voorliggende voorziening is namelijk niet meer passend en toereikend. Er bestaat wel formeel recht, maar het komt niet meer tot uitbetaling. Als iemand een beroep doet op bijstand vanwege verrekening van de bestuurlijke boete, leggen we een maatregel op van 100% gedurende de eerste maand gerekend vanaf de start van de verrekening van de voorliggende voorziening. Dit is een nieuwe bepaling vanwege de mogelijkheid voor de andere SZW-wetgeving om gedurende 5 jaar 100% te verrekenen.

Als dan de beslagvrije voet bij een voorliggende voorziening op nihil wordt gesteld, dan laten we een – bij ministeriële regeling bepaald – deel van de zorgkosten, woonkosten en de kosten van kinderen vrij. Het vrij te laten deel van de uitkering is afhankelijk gesteld van de leefsituatie. Wanneer de beslagvrije voet op nihil is gesteld en iemand krijgt als gevolg daarvan bijstand, dan ontstaat de situatie dat iemand op papier twee (volledige) uitkeringen ontvangt.

Dit heeft gevolgen voor de toeslagen, nu het jaarinkomen op papier hoog is. Er zal dus geen recht meer zijn op huur- en zorgtoeslag en kindgebonden budget waardoor de belanghebbende de kosten van bestaan niet meer kan betalen uit de bijstandsuitkering. Om dit op te lossen bepaalt de WWB dat dit vrijgelaten bedrag voor de bijstand geen middel in de zin van de wet is (artikel 31 lid 2 X WWB).

Artikel 19: Zeer ernstig misdragen

De landelijke ontwikkelingen laten een toenemende dreiging van agressie, geweld en intimidatie tegen hulp- en dienstverleners zien. We hebben het sanctiebeleid gekoppeld aan het al eerder door het college vastgesteld agressieprotocol. Dat protocol voorziet in onder meer in een afkoelperiode, een ordegesprek, het doen van justitiële aangifte (altijd bij fysiek geweld), een bouwverbod (ontzeggen toegang tot het gebouw waarin her cluster Sociale Zaken en/of UWV-WERKbedrijf is gehuisvest) en dergelijke.

Uit de jurisprudentie blijkt dat er sprake moet zijn van het samengaan van agressie met het nakomen (of niet-nakomen) van een verplichting verbonden vanuit de wet. We verhogen de maatregel d wanneer er sprake is van recidive.

Als er sprake is van agressie zonder dat hiertoe een aanleiding is vanwege een verplichting vanuit de wet, dan kan er geen afstemming van de uitkering plaatsvinden, maar in dat geval doen we in principe altijd aangifte en kunnen we een bouwverbod opleggen.

Hoofdstuk 4: Bestuurlijke boete

Paragraaf 4.1: Schending inlichtingenplicht

Op 1 januari 2013 is de "Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving" (fraudewet) in werking getreden. Voor de WWB introduceert deze wet de bestuurlijke boete bij een schending van de inlichtingenplicht. Het college is verplicht de bestuurlijke boete met de lopende uitkering te verrekenen. In beginsel nemen we bij deze verrekening de bescherming van de beslagvrije voet in acht. Is echter sprake van een recidiveboete (binnen 5 jaar), dan kunnen we besluiten de recidiveboete gedurende maximaal drie maanden met de beslagvrije voet te verrekenen.

De WWB verplicht de gemeenteraad in een verordening nadere regels te stellen over de bevoegdheid de beslagvrije voet tijdelijk buiten werking te stellen bij verrekening van de recidiveboete. Gemeenten krijgen daarmee de ruimte een afweging te maken van situaties of omstandigheden waarin zij het buiten werking stellen van de beslagvrije voet niet proportioneel achten. De nieuwe bevoegdheid kunnen we op veel verschillende manieren invullen.

De bevoegdheid van de gemeenteraad strekt zich slechts uit over het al dan niet in acht nemen van de beslagvrije voet bij verrekening van de recidiveboete. De wetgever geeft gemeenten verder heel weinig beleidsruimte waar het gaat om terugvorderen (verplicht) en het opleggen van een boete (ook verplicht).

Artikel 20: Niet nakomen van de inlichtingenplicht en bestuurlijke boete

Bij het niet nakomen van de inlichtingenplicht bieden we, met opschorting van het recht op uitkering, een hersteltermijn. Het gaat hier veelal om de plicht tot het verstrekken of aanvullen van informatie (aanvraagformulier, inkomstenverklaring en nader onderzoek rechtmatigheid). De WWB/IOAW-inlichtingenplicht heeft mede betrekking op het nakomen van de verplichting bedoeld in artikel 30c van de Wet structuur uitvoerings-organisatie werk en inkomen.

Als een aanvraag of lopende uitkering formeel correct is af te doen via het buiten behandeling laten van de aanvraag of het tijdig stopzetten van een lopende uitkering en er géén sprake is van financiële benadeling passen we geen sanctie toe. Dus alleen bij verwijtbare nalatigheid van de inlichtingenplicht met gevolgen voor de uitkering leggen we een boete op.

De hoogte van de boete stemmen we af op de hoogte van het benadelingsbedrag. Dit bedrag is netto voor de WWB, behalve bij overschrijding van het kalenderjaar en bruto voor de IOAW en IOAZ. Wanneer er sprake is van een benadelingsbedrag van € 50.000 of meer doen we aangifte gedaan bij het Openbaar Ministerie en blijft sanctionering achterwege (ne bis in idem). Als het OM besluit te seponeren om een andere reden dan dat er geen sprake is van fraude of benadeling van de gemeente zal er wel gesanctioneerd worden, vandaar dat er geen restrictie tot € 50.000,00 is opgenomen in dit artikel.

Artikel 21: Matigen en afzien van opleggen bestuurlijke boete

Als alle verwijtbaarheid ontbreekt mag de gemeente volgens de wet geen boete opleggen. Let wel: het gaat hier om objectievebare niet-verwijtbaarheid. Of er sprake is van opzet is niet relevant, hoewel het woord fraude wel enige opzettelijkheid in zich heeft. Het college kan wel de boete matigen als er sprake is van verminderde verwijtbaarheid. Ook weer objectievebaar natuurlijk.

Bij de beoordeling van de mate waarin we de gedraging aan de betrokkene kunnen verwijten, leiden in ieder geval de volgende criteria tot verminderde verwijtbaarheid:

- a. de betrokkene verkeerde in onvoorziene en ongewenste omstandigheden, die niet tot het normale levenspatroon behoren en die hem weliswaar niet in de feitelijke onmogelijkheid brachten om aan de inlichtingenplicht te voldoen, maar die emotioneel zo ontwrichtend waren dat hem niet volledig valt toe te rekenen dat de inlichtingen niet tijdig of volledig zijn verstrekt;
- b. de betrokkene verkeerde in een zodanige geestelijke toestand dat hem de overtreding niet volledig valt aan te rekenen, of
- c. de betrokkene heeft wel inlichtingen verstrekt, die echter onjuist of onvolledig waren, of heeft anderszins een wijziging van omstandigheden niet onverwijld gemeld, maar uit eigen beweging alsnog de juiste inlichtingen verstrekt voordat de overtreding is geconstateerd, tenzij de betrokkene deze inlichtingen heeft verstrekt in het kader van toezicht op de naleving van een inlichtingenplicht.

Het college kan in andere, zeer dringende situaties ook besluiten tot matiging van de boete. Dit is altijd maatwerk en vergt een duidelijke motivatie.

Paragraaf 4.2: Bescherming beslagvrije voet bij verrekening wegens recidive (alleen WWB)

Artikel 22: Verrekenen zonder beslagvrije voet bij voldoende bezit

Bij het begrip bezit zoals dat in deze paragraaf wordt gebruikt, gaat het nadrukkelijk niet om vermogen als bedoeld in artikel 34 van de WWB. Eventueel aanwezige schulden spelen immers geen rol en die brengen we ook niet op het bezit in mindering. Ook de vrijlatingen van artikel 34, tweede lid, van de WWB zijn hier niet van toepassing. Een belanghebbende die vanwege de volledige verrekening met de beslagvrije voet zonder inkomsten komt te zitten, zal de bezittingen waarover hij beschikt of redelijkerwijs kan beschikken, volledig moeten aanwenden om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te kunnen voorzien. Een uitzondering is gemaakt voor de door belanghebbende en zijn gezin bewoonde (eigen) woning en de aanwezige huisraad.

Uitgangspunt van deze verordening is dat volledige verrekening met de beslagvrije voet plaatsvindt voor de maximale termijn van drie maanden als een belanghebbende over voldoende bezittingen beschikt om dit op te kunnen vangen. Dat uitgangspunt is vastgelegd in artikel 22 van deze verordening. Van voldoende bezit is sprake als de waarde van de bezittingen waarover belanghebbende beschikt (of redelijkerwijs kan beschikken), ten minste driemaal de toepasselijke bijstandsnorm bedraagt. Immers, bij aanwending of tegeldemaking van deze bezittingen, zou de belanghebbende een periode van drie maanden moeten kunnen overbruggen.

Artikel 23: Verrekenen bij geen of onvoldoende bezit

Heeft een belanghebbende onvoldoende bezittingen om een periode van drie maanden volledige verrekening met de beslagvrije voet te kunnen overbruggen, dan verrekenen we slechts één maand zonder inachtneming van de beslagvrije voet. Voor de overige twee maanden vindt weliswaar verrekening met de beslagvrije voet plaats, maar niet volledig. Belanghebbende blijft beschikken over een inkomen ter hoogte van 80% van de toepasselijke bijstandsnorm.

Voor het percentage van 80% is aansluiting gezocht bij de invorderingsmogelijkheden die de Belastingdienst heeft bij notoire wanbetalers. Onder omstandigheden kan deze de beslagvrije voet (90% van de toepasselijke bijstandsnorm) verlagen met 10% op grond van artikel 19, eerste lid, van de Invorderingswet 1990.

Met de gekozen opzet geven we enerzijds uiting aan het principe dat fraude niet mag lonen. Het gaat hier immers om belanghebbenden die herhaaldelijk hun inlichtingenplicht hebben geschonden. Daar mag een duidelijk signaal tegenover staan. Anderzijds houden we rekening met de zorgplicht van gemeenten. Het volledig buiten werking stellen van de beslagvrije voet gedurende drie maanden kan kwalijke maatschappelijke consequenties hebben. Dat dienen we te voorkomen, nu de regeling daarmee zijn doel voorbij zou schieten.

Een belanghebbende kan inkomsten uit arbeid hebben die we op grond van artikel 31, tweede lid, onderdelen n of r, van de WWB worden vrijlaten voor de algemene bijstand. Bij verrekening van een recidiveboete tot 80% van de bijstandsnorm, tellen deze inkomsten echter gewoon mee. Het college laat deze inkomsten dus niet buiten beschouwing bij de beoordeling van de vraag of een belanghebbende nog over voldoende inkomen beschikt. Dat is geregeld in lid 3.

Artikel 24: Verrekenen met inachtneming beslagvrije voet

Hoewel het hier gaat om een herhaaldelijke schending van de inlichtingenplicht, zijn situaties denkbaar waarin we volledige verrekening met de beslagvrije voet niet aanvaardbaar achten. Het gaat daarbij altijd om individuele omstandigheden waaraan het college zal moeten toetsen.

In onderdeel a is geregeld dat het college kan besluiten in afwijking van de artikelen 22 en 23 toch de beslagvrije voet te respecteren wanneer volledige verrekening waarschijnlijk leidt tot huisuitzetting van belanghebbende en diens gezin. Hiermee voorkomen we dat een belanghebbende door de volledige verrekening op straat komt te staan. Dit verergert de problematiek, met alle maatschappelijke kosten van dien.

Een dreigende huisuitzetting zien we in deze verordening als een dringende reden om van verrekening met de beslagvrije voet af te zien. Dat volgt uit het woord 'anderszins' in onderdeel b. Ook bij aanwezigheid van andere dringende redenen dan een dreigende huisuitzetting, kunnen we rekening houden met de bescherming van de beslagvrije voet. Van dringende redenen is niet snel sprake. Het gaat slechts om incidentele gevallen, waarbij de behoeftige omstandigheden waarin de belanghebbende en diens gezinsleden verkeren op geen enkele andere wijze te verhelpen zijn. Het enkele feit dat het belanghebbende door de verrekening aan middelen ontbreekt om in het bestaan te voorzien, is op zich geen voldoende voorwaarde om te kunnen spreken van dringende redenen.

In het kader van pseudoverrekening kunnen gemeenten te maken krijgen met verzoeken van andere gemeenten om een door hen opgelegde recidiveboete te verrekenen. Het college dat de boete heeft opgelegd zal in dat geval aangeven in hoeverre het de beslagvrije voet in acht wil nemen (volgens de regels van zijn gemeentelijke verordening). De gemeente die de uitkering verstrekt, moet in beginsel gehoor geven aan dit verzoek. Mocht de gemeente de beslagvrije voet niet respecteren, dan kan de belanghebbende het college waarvan hij uitkering ontvangt, verzoeken de beslagvrije voet toch in acht te nemen. In artikel 60b, tweede lid, van de WWB is geregeld dat het college die de uitkering verstrekt, de bevoegdheid heeft aan dit verzoek van belanghebbende tegemoet te komen. Het ligt voor de hand dat het college bij de beslissing op dat verzoek handelt analoog aan de regels die in de eigen gemeentelijke verordening zijn vastgelegd.

Artikel 25: Eerder opgelegde bestuurlijke boete

In artikel 60b, derde lid, van de WWB is bepaald dat de bevoegdheid om te verrekenen met de beslagvrije voet ook van toepassing is op eerder opgelegde bestuurlijke boetes voor zover op het moment van verrekening van de recidiveboete, die eerdere boetes nog niet zijn betaald. Mocht het college die eerdere, nog openstaande boetes gaan verrekenen, dan regelt dit artikel dat de bepalingen in deze verordening van overeenkomstige toepassing zijn.

Hoofdstuk 5: Bestrijden van misbruik en oneigenlijk gebruik

In dit hoofdstuk is de verplichting uitgewerkt als bedoeld in artikel 8a van de WWB: in het kader van goed financieel beheer regels opstellen voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van bijstand alsmede van misbruik en oneigenlijk gebruik van de WWB. Deze regels moeten waarborgen dat we aan de eisen van rechtmatigheid voldoen. Gelet op de financiële verantwoordelijkheid van de gemeente is naast controle van de rechtmatigheid van de bijstand ook het beheersen van het volume in de bijstand belangrijk. Een effectieve handhaving vertaalt zich immers in een besparing op het inkomensdeel. In de bedrijfsvoering van het cluster sociale zaken is het beleid voor handhaving reeds lang ingericht naar het model van hoogwaardig handhaven.

Dit model voor integraal en hoogwaardig handhaven is opgebouwd uit vier pijlers, waarvan twee preventief en twee repressief van aard zijn:

1. goede en tijdige voorlichting over rechten en verplichtingen;
2. het optimaliseren van de dienstverlening (creëren draagvlak voor spontane naleving WWB);
3. het vroegtijdig achterhalen (detecteren) van oneigenlijk gebruik en misbruik en
4. het metterdaad straffen van oneigenlijk gebruik en misbruik.

Het college werkt de pijlers van hoogwaardig handhaven verder uit in beleidsregels en richtlijnen voor de uitvoering.

Het rechtmatig verstrekken van uitkeringen, het voorkomen en het bestrijden van oneigenlijk gebruik en misbruik van de WWB, IOAW, IOAZ en Bbz is gewaarborgd door te werken naar de uitgangspunten van het landelijke model voor programmatisch en hoogwaardig handhaven. De vier visievelden van dat model voeren we in samenhang uit. De nadruk ligt op preventie en gedragsverandering (spontaan naleven verplichtingen). Voorkomen is beter dan genezen, zeker met de aanscherping van de WWB door de fraudewet.

Fraudebedragen.

Ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleende bruto uitkering door oneigenlijk gebruik of misbruik van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz vorderen we volledig terug volgens de door het college vastgestelde nadere regels in het beleidskader terug- en invordering van kosten van bijstand. Deze regels voorzien mede in het afzien van het terugvorderen van (marginale) kosten van bijstand, de termijn waarover naar draagkracht moet worden terugbetaald en het matigen dan wel afboeken (kwijtschelden) van terug te vorderen kosten van bijstand.

Artikel 28: Aangifte bij het Openbaar Ministerie

Er wordt geen boete opgelegd als we aangifte doen bij het Openbaar Ministerie, vanwege het beginsel "ne bis in idem" (geen 2x straffen voor hetzelfde feit). Als het Openbaar Ministerie echter besluit niet tot vervolging over te gaan, dan kunnen we alsnog sanctioneren. Dit kan wel enige tijd later zijn, omdat het Openbaar Ministerie de aangifte zal moeten beoordelen en dat kost tijd.

Hoofdstuk 6: Toeslagen WWB

Systematiek normbedragen en toeslagen

De hoogte van de bijstandsuitkering/-norm is afhankelijk van twee componenten:

- de landelijk normbedragen en
- de lokale toeslag op of verlaging van deze normbedragen.

De landelijke normbedragen zijn de in de WWB vastgelegde uitkeringsbedragen voor de verschillende soorten huishoudens en bepaalde leeftijdscategorieën. Er zijn normbedragen voor jongeren tot 21 jaar, voor mensen van 21 tot pensioengerechtigde leeftijd en voor personen in een inrichting ter verpleging of verzorging.

De normen zijn afgeleid van het wettelijk minimumloon en bedragen hiervan:

- 50% voor alleenstaanden;
- 70% voor alleenstaande ouders;
- 100% voor gehuwden.

De landelijke normbedragen voor personen van 21 tot pensioengerechtigde leeftijd kunnen we verhogen of verlagen op grond van de in de WWB benoemde criteria. Deze criteria moeten we in een gemeentelijke verordening vastleggen, de zogenaamde toeslagenverordening.

Paragraaf 6.1: Algemene bepalingen

Artikel 31: Aanvullende definities

In deze verzamelverordening voegen we de regels voor de WWB, IOAW, IOAZ en Bbz samen. Omdat de toeslagenverordening alleen betrekking heeft op de WWB uitkeringen voegen we in dit hoofdstuk van de verzamelverordening alle specifiek op dit hoofdstuk betrekking hebbende definities samen.

b. het normbedrag: in de wet worden bedragen genoemd die gekoppeld zijn aan leeftijd en / of woonsituatie. .

d. en e. de toeslag of verlaging is nooit hoger dan 20% van de gehuwdenorm.

h. zorgbehoevende: Voor het beoordelen van de zorgbehoevendheid zoeken we aansluiting bij een voor de belanghebbende afgegeven indicatiestelling. De relatie zorgbehoevende en verzorger medebewoner toetsen we mede aan de mogelijkheden binnen het traject van voorzieningen als thuis-/ gezinszorg e.d. Van zorgbehoevenheid is dus ook sprake bij een positieve indicatiestelling waarvoor een zorginstelling (nog) niet aan de hulpvraag kan voldoen. Deze uitzondering kan bijdragen aan het zelfstandig blijven wonen van zorgbehoevenden.

i. woonkosten: het gaat hier om alle met wonen samenhangende kosten, dus zowel huur, hypotheek als kosten van energie en water. Gedeeltelijke woonkosten betreft dan alleen of huur of bijvoorbeeld energielasten.

j. woonlasten: dit is wat iemand moet betalen als bijvoorbeeld onderhuur of kostganger. Er moet wel enigszins sprake zijn van het betalen van onkosten voor wonen, het mag niet gaan om een zogenaamde 'bankslaper' die niets betaalt voor zijn of haar inwoning. Als dat wel zo is, zijn er geen woonkosten en dus ook geen toeslag of wel een verlaging bij gehuwden.

Artikel 32: Rechtsgronden.

De gemeente Goirle maakt geen gebruik van de mogelijkheid tot het verlagen van de landelijk vastgestelde *normbedragen* voor jongeren van 18 tot 21 jaar en voor alleenstaanden en alleenstaande ouders van 21 tot het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Voor alleenstaande en alleenstaande ouders stellen we de maximum toeslag afwijkend vast binnen de bandbreedte 0 tot 20%.

De gemeente Goirle maakt voorts geen gebruik van de mogelijkheid tot het tijdelijk voor de duur van een half jaar verlagen van het normbedrag na schoolverlaten. Dit uit een oogpunt van vereenvoudiging van de uitvoering. Schoolverlaters verkrijgen hierdoor in vergelijking met het inkomen uit WSF of WTOS gedurende het eerste half jaar na schoolverlaten een hoger inkomen via de bijstand. Instroombeperking vanwege de wachttijd van vier weken en de mogelijkheid tot het laten verrichten van een tegenprestatie behoren er toe bij te dragen dat deze specifieke doelgroep geen respectievelijk een kort beroep behoeven te doen op algemene bijstand.

Het "kunnen delen" van de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan wijst er op, dat in voorkomende gevallen niet bepalend is of iemand ook feitelijk de bestaanskosten met een ander deelt, maar of het redelijk is ervan uit te gaan dat iemand deze kosten kan delen. Een toeslag stellen we dus niet afhankelijk van het feit of een medebewoner die daartoe financieel in staat is, ook feitelijk een bijdrage te leveren in de kosten. Om een duidelijke en eenduidige uitwerking te verkrijgen is per leefvorm de mate van verhoging of verlaging van het normbedrag uitgewerkt. Hierdoor zijn de aanspraken in één artikel per leefvorm te regelen.

Paragraaf 6.2: Criteria voor het verhogen van de bijstandsnorm

Artikel 35: Toeslag alleenstaanden en alleenstaande ouders

Lid 1 en 2: (20% toeslag voor een alleenstaande van 23 tot de pensioengerechtigde leeftijd). Deze bepaling voldoet aan de verplichting uit artikel 25 van de WWB die voorschrijft dat bij het niet kunnen delen van de noodzakelijke kosten van het bestaan met een ander, aanspraak bestaat op de maximum toeslag van 20%. Dit voor zover er geen samenloop is met een of meer andere rechtsgronden voor het afwijkend vaststellen van de toeslag.

Lid 3 en 4: De toeslag kunnen we afwijkend vaststellen als iemand de noodzakelijke kosten van het bestaan kan delen met een ander (art 25 WWB) of als de woonsituatie daartoe aanleiding geeft waaronder begrepen het niet aanhouden van een woning (art 27 WWB).

Van deze mogelijkheid is gebruik gemaakt door de toeslag bij 'kosten delen' voor de hoofdbewoner forfaitair vast te stellen op 10% van de gehuwdennorm. In vergelijking met een persoon die alleen een woning bewoont levert een gezamenlijke huisvesting een schaalvoordeel op. Dit voordeel heeft zowel betrekking op woonkosten

(in uitgebreide of beperkte zin) als op alle andere uitgaven waarbij gedacht wordt aan duurzame gebruiksgoederen, vaste lasten en diverse andere kosten. Een geconcretiseerde opsomming ervan is niet mogelijk, gelet op de verscheidenheid en aard van deze kosten. In het vierde lid is bepaald dat we geen toeslag meer toekennen als de belanghebbende meer dan twee inwonenden (niet zijnde bloedverwanten in de eerste graad) heeft. In een dergelijk geval vinden wij dat er sprake is van commerciële verhuur. Door de inkomsten uit verhuur en het aspect van kosten (kunnen) delen is het verlenen van een toeslag niet nodig. We brengen de inkomsten die de belanghebbende heeft uit verhuur niet in mindering op de uitkering.

Lid 5: er wordt geen toeslag toegekend bij het totaal ontbreken van woonkosten. Denk hierbij aan kraakpanden of als iemand anders de woonkosten betaald. Bij gedeeltelijke woonkosten moet gedacht worden aan wel huur maar geen andere lasten of andersom.

Artikel 36: Afwijkende toeslag bij personen van 21 of 22 jaar.

Waarom krijgt een alleenstaande van 21-jaar geen toeslag en een alleenstaande van 22-jaar een 5%-toeslag, terwijl hun algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan niet wezenlijk verschillen?

Is een verschil in toeslag voor een 21- en 22-jarige alleenstaande te rechtvaardigen als hun algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan niet wezenlijk verschillen? Ja, omdat een zodanige vergelijking niet redelijk en billijk is. De WWB schrijft voor dat alleenstaanden van 21 tot het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft en die de kosten van het bestaan niet met een ander kan delen, recht heeft op een lokale toeslag van maximaal 20% van het netto minimumloon. Voor deze doelgroep is daarmee de bijstandsuitkering ter voorziening in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan vastgesteld op 70% van het netto minimumloon. De WWB regelt voorts, dat we voor een alleenstaande van 21 of 22 jaar de toeslag afwijkend kunnen vaststellen als deze, gezien de hoogte van het minimumjeugdloon, een belemmering kan vormen voor het aanvaarden van betaalde arbeid.

Om effecten van werkloosheidsval - de situatie waarbij het aanvaarden van betaald werk niet loont omdat de bijstandsuitkering hoger is dan het (minimumjeugd)loon uit betaald werken - te voorkomen dient er een juiste afstemming te zijn tussen de verdien capaciteit van jongeren en de bijstandsuitkering. De verdien capaciteit in de vorm van het minimumjeugdloon verschilt voor een 21- en 22-jarige alleenstaande. Gelet hierop werd onder de werking van de Algemene bijstandswet aan een alleenstaande van 21 jaar geen toeslag en van 22-jaar een 10% toeslag verleend. In het verschil in verdien capaciteit ligt de verklaring voor het verschil in lokale toeslag.

Paragraaf 6.3: Criteria voor het verlagen van de bijstandsnorm of de toeslag voor gehuwden

Artikel 37: Verlagen bijstandsnorm gehuwden

Gehuwden hebben in beginsel aanspraak op bijstand gelijk aan 100% van het netto minimumloon. Gelet hierop is voor deze categorie voorzien in de mogelijkheid tot het verlagen van die 100% bijstandsnorm met maximaal 20%. Wanneer de gehuwden kosten kunnen delen met een of meerdere anderen, niet zijnde eigen meerderjarige kinderen, dan wordt in beginsel de uitkering verlaagd met 10%. Als er sprake is van meer dan 2 commerciële huurders dan zal de uitkering worden verlaagd met 20%. We brengen de inkomsten die de gehuwden hebben uit verhuur niet in mindering op de bijstand.

Paragraaf 6.4: Slotbepalingen toeslagen

Artikel 38: Verhogen of verlagen van het normbedrag bij zorgbehoevendheid

Als er sprake is van een inwonende zorgbehoevende of de hoofdbewoner behoeft verzorging door de inwoner dan gaan we er fictief vanuit dat iemand met deze persoon geen kosten kan delen. Dit heeft te maken met het feit dat we maatschappelijke kosten uitsparen doordat deze zorgbehoevenden thuis verzorging kunnen krijgen.

Artikel 39: Anti-cumulatiebepaling

Met deze bepaling voorkomen we, dat er door samenloop van toeslagen zodanige inkomenseffecten optreden waarvan op voorhand vaststaat dat de resterende bijstand ontoereikend is om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien.

Het korten van schaalvoordelen uit samenloop van de in artikel 2 genoemde rechtsgronden beperken we voor zoveel door die samenloop de toeslag het percentage van 20 van het minimumloon te boven gaat.

Wanneer zowel hoofd- als medebewoner op een bijstandsuitkering zijn aangewezen, geldt voor beiden het regime van de toeslagverordening. Voor een zorgbehoevende blijft samenloop met een of meer andere rechtsgronden voor toeslag mogelijk. Dit met in acht name van de anti-cumulatie van rechtsgronden voor verhoging of verlaging.

De anti-cumulatie van rechtsgronden laat voorts onverlet de mogelijkheid tot het anderszins afstemmen van de bijstand op grond van artikel 18 WWB: het afstemmen van de algemene bijstand (norm plus eventuele toeslag) op grond van de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van een belanghebbende. Dit betekent o.a. dat samenloop van het toeslagenbeleid met een bestuurlijke maatregel op grond van de afstemmingsverordening steeds mogelijk is.

Hoofdstuk 7: Cliëntenparticipatie

De bepalingen zoals opgenomen in de Verordening cliëntenparticipatie WWB en WIJ zijn ongewijzigd overgenomen in dit hoofdstuk.

Hoofdstuk 8: Slotbepalingen

Deze bepalingen spreken voor zich.